DEN DANSKE Stjerne NR. 5
MAJ 1966
115. ÅRG.

Præsident *David O. McKay* flankeret af sine fire rådgivere
Øverst til venstre: *Hugh B. Brown,* øverst til højre: *N. Eldon Tanner,*
nederst til venstre: *Joseph Fielding Smith,* nederst til højre: *Thorpe B. Isaacson.*

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35 Tryk: O. Christensen, Holte

PÅ DENNE
Moders Dag . . .

af *Præsident David O. McKay*

Der er nogle af os, som på denne Moders Dag ikke kan lægge armen om vor moder og sige »Jeg elsker dig«, fordi vore mødre er gået bort, men gennem årene er de blevet ved med at have indflydelse på os.

For dem, som endnu har deres mødre, er det tiden til at fylde livet med hændelser og smukke tankeforbindelser, som kan vare livet igennem for jer, når I senere tænker tilbage på jeres afdøde mødre. Det er ikke blot på Moders Dag, men hver dag, at man bør yde sin moder hyldest og vise hende kærlighed.

Mødrene såede i barndommen den sæd, som i høj grad bestemmer livets afgrøde i den voksne alder.

Det ædleste kald i verden er kaldet som moder. Sandt moderskab er den smukkeste af alle kunstarter, den største af alle professioner. Den kvinde, som kan male et mesterværk eller skrive en bog, som får indflydelse på millioner, fortjener menneskehedens bifald og beundring, men den kvinde, som med held opdrager en familie af sunde, smukke sønner og døtre, hvis udødelige sjæle vil have indflydelse gennem generationer, længe efter at malerier er blegnet og bøger og statuer gået til grunde, fortjener den højeste hæder, som mennesket kan give.

Moderskabet er den største indflydelse enten til det gode eller dårlige i menneskets liv. Moderens billede er det første, som præges på den ubeskrevne side i det lille barns sind. Det er hendes omsorg, som først vækker en følelse af sikkerhed; hendes kys, den første erkendelse af kærlighed; hendes sympati og ømhed den første forsikring om, at der findes kærlighed i verden.

Ganske vist kommer der en tid, hvor Far indtager sin plads som et eksempel i det lille barns sind, og i barnets spirende ærgerrighed efter at udvikle mandlige træk synes det at vende sig fra de mildere og blidere dyder hos moderen. Men den altid vejledende og vedvarende indflydelse, som er indpodet i barndommens første år, hænger ved barnet og gennemtrænger dets tanker og sind lige så karakteristisk som duften hænger ved hver sin bestemte blomst.

I mere end ét tilfælde i livet har denne indflydelse hos den fyrige unge vist sig som en vagtpost i fristelsens time — en indflydelse med en magt der holder én tilbage, som er større end truslen fra landets lov, boykotning fra samfundets side eller frygten for at overtræde en af Guds befalinger. I et øjebliks ungdommelig ubesindighed kan den unge måske trodse en eller flere af disse kræfter og gøre hvad hans hede blod krævede, men i det afgørende øjeblik har glimtet af en moders tillidsfuldhed, erkendelsen af hendes sorg, hvis han undlader at være sand mod den, givet ham kraft til at afstå fra at hengive sig til noget, som kunne ødelægge hele hans karriere.

Vi bør give enhver kvinde en hædersplads. For at kunne beholde og fortjene denne høje værdighed må hun være i besiddelse af de dyder, som altid har og altid vil kræve menneskehedens respekt og kærlighed. For at vide, hvad disse dyder er, så lad enhver tænke på sin egen moder. Med hendes billede i sit sind vil enhver samtykke i, at »en smuk og kysk kvinde er Guds fuldkomne stykke arbejde«.

En kvinde ejer magt til at forædle eller nedværdige. Det er hende, som giver liv til den spæde, som gradvis og bestandig øver indflydelse på barnets og den unges karakter, som inspirerer manden til ædel ærgerrighed, eller forleder og lægger snarer for ham til nederlag og nedværdigelse, som gør hjemmet til en lyksalighedens havn eller en utilfredshedens hule, som efter bedste evne giver livet dets bedste håb og mest udvalgte velsignelser.

Moderskabet er blot et andet navn for offer. Fra det øjeblik det lillebitte, hjælpeløse barn bliver lagt på puden ved siden af hende, giver moderen daglig, ja, hver time, af sit liv for sit elskede barn. Det er rammende blevet sagt, at de små børn får styrke, i begyndelsen fra hendes bryst, men altid fra hendes hjerte. Gennem alle den spæde alders, barndommens og ungdommens år, ja selv efter at hendes døtre selv er blevet mødre og hendes sønner fædre, ofrer hun, ømt og kærligt, sin tid, sin bekvemmelighed, sine fornøjelser, sin tiltrængte hvile og ro, og om nødvendigt sundhed og livet selv, for dem! Intet sprog kan udtrykke den magt, den skønhed og det heltemod, der findes i en moders kærlighed.

Moderskabets ynde og storhed ligger i, at moderen ofrer sin egenkærlighed for sine børn. Hun giver altid noget af sit liv for at gøre en anden lykkelig — en kristuslignende dyd, som gør moderskabet ædelt.

Mine medarbejdere, gør altid de ting, som kan skabe gode minder — især minder om den venlighed og ømhed, I har vist jeres moder. Jo færre minder om glemsomhed eller forsømmelse I har, jo lykkeligere vil I være.

Derfor bør vi, ikke blot den ene dag, yde vor hyldest til vore mødre; derimod bør vi gøre denne dag til et middel til at øge vor beslutsomhed og evne til at gøre hver dag til en dag, hvor vi ærer Mor i særdeleshed og enhver kvinde, der ønsker at blive ligesom Mor.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Når vi nærmer os maj måned, går mine tanker automatisk til min moder og Moders Dag. Så længe jeg kan huske har Moders Dag i vort hjem, både i det hjem, som jeg nu er en del af, så vel som i det hjem, jeg hørte til som barn under min egen faders og moders tag, været en stor dag, en dag, hvor Moder har fået særlig opmærksomhed, en opmærksomhed, som hun fortjener hver eneste dag i året.

Når jeg sidder og tænker i dette øjeblik, overvælder det mig ,at kvinderne har fået den store ære og stilling i dette liv og i det kommende liv, hvis de fortsætter i retfærdighed. På denne måde har kvinden fået den ære at være Guds medskaber ved at bringe sjæle ind i dødeligheden og så hjælpe med til at forme disse sjæle til det, de skal blive i dette liv så vel som i al evighed. Hvilket større værk kunne udføres af noget menneske! Ved at udføre dette ene værk gør de sig fortjent til al den respekt og al den ære, som kan ydes dem. Hendes arbejde er dog ikke alene koncentreret om dette ene område, men omfatter mange andre faser. Et af de vigtigste er hendes kaldelse til at være sin mands medhjælper. Under skabelsen af manden så Gud på ham, og det spørgsmål rejste sig: »Er det godt for mennesket at være ene«, og svaret, »Nej, det er det ikke,« resulterede i skabelsen af kvinden til at være hans medhjælp. For mig betyder ordet medhjælp kammerat, ikke tjener eller en der skal kommanderes med, men en man skal arbejde side om side med.

Som et eksempel vil jeg gerne fortælle en oplevelse fra min ungdom. Min fader holdt meget af gode heste, derfor havde vi mange gode heste omkring os ,og han overførte denne interesse til sine sønner. Vi var bestandig optaget af arbejdet med at tæmme nye heste, og hvor var det spændende at finde to veltrænede heste, begge villige til at trække sin fulde del af læsset, og sætte dem sammen i et spand. Jeg kan endnu føle spændingen ved styrken, kraften, evnen til at udføre noget hos et sådant velsammensat spand. Det samme gælder et ægtepar, som passer godt sammen. Hvad der får dem til at passe godt sammen er Jesu Kristi evangelium og deres lydighed mod dets frelsende principper.

Det onde i denne verden, den strid som findes i mange hjem og i mange ægteskaber, det er menneskegjort og ikke fra Gud. Frelseren blev ved en bestemt lejlighed spurgt, om det var rigtigt, at en mand skilte sig fra sin hustru, og han svarede, at en mand og hans hustru skulle holde sig til hinanden. Så sagde de til ham: »Hvorfor har Moses da befalet, at når man giver sin hustru et skilsmissebrev, kan man skille sig fra hende?« Frelseren svarede, at Moses på grund af deres hårdhjertethed tillod folket at skille sig fra deres hustruer, »men fra begyndelsen har det ikke været således.«

I begyndelsen gjorde Han, som skabte dem, dem til mand og kvinde, og af den grund skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød. Vi som mænd bør huske, at vor endelige frelse og ophøjelse hviler på vore hustruer, så vel som deres hviler på os, at den ene ikke kan opnå en fylde uden den anden, at gennem hinanden bliver de begge herliggjort, hvis de er retfærdige og vedbliver i retfærdighed.

Vi skylder alle en særlig hyldest til vore mødre, som gav os liv, så vi kan nyde disse vidunderlige velsignelser. Moderskab i dette liv frembringer dødeligt afkom — til dem som lever værdigt dertil. Moderskab i evigheden vil frembringe åndelige børn.

Tro og hengivenhed mod sandheden hos moderen i et sidste dages helligt hjem, ved at hun opdrager deres børn i lys og sandhed, er en af de største sporer til retfærdighed, som kan gives.

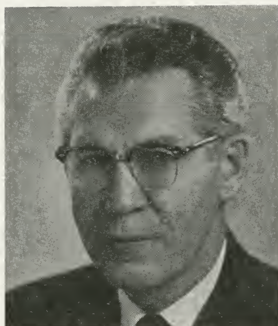
Må vi, når vi hædrer vore mødre på Moders Dag, opsende en særlig bøn for at takke for de vidunderlige ting de gør for os, og så leve hver dag i retfærdighed til ære for dem.

Må Herren velsigne mødrene allevegne.

R. Earl Sorenson,
Missionspræsident.

ÆRBØDIGHED FOR LOVEN

af Præsident *N. Eldon Tanner*
af Det Første Præsidentskab.
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1965

Præsident McKay, brødre og søstre, og alle I, som lytter, det er virkelig et privilegium og en velsignelse at få del i den fredfyldte ånd, som hersker ved denne store konference, at blive instrueret af disse ydmyge mænd og blive inspireret til større tro og et bedre liv.

Vi takker Herren, at vor elskede leder, Præsident David O. McKay, ved at ære sin kaldelse er blevet helliggjort ved ånden til sit legemes fornyelse (se *L. & P. 84:33)*, hvad der gør det muligt for ham at være her hos os i dag. Folk er aldrig blevet mere inspireret ved en Guds profet, end vi er det ved hans nærværelse her, hans vidunderlige budskab i går morges og hans inspirerede lederskab. Vi slutter os sammen i en bøn om, at han må vedblive at gå fremad i helbred og styrke. Jeg takker Herren for det privilegium at være så nært forbundet med ham og med mine øvrige kolleger.

I denne måned for netop fem år siden blev jeg hædret med et kald fra Profeten til at være assistent til de Tolvs Råd. Som de fleste af jer ved, er jeg canadisk borger. Skønt jeg elsker Canada, et land som har været god imod mig på enhver måde, og som er ved at indtage sin rette plads i verden, og er en stærk forkæmper for frihed for alle, er det min plan, så snart jeg kan kvalificere mig til det, at blive borger i De Forenede Stater.

Når jeg bliver borger i dette store land, er jeg besluttet på at slutte mig til alle de lovlydige borgere her og vie mig til denne nations idealer om lighed og ret for loven, og til vore pligter som frie mennesker. Jeg er imidlertid alvorligt bekymret over lovløsheden i verden i dag, og også her i De Forenede Stater. Som fremtidig borger og i den stilling jeg har i Kirken, vil jeg gerne tale nogle få minutter om vor tolvte trosartikel, som lyder: »Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene.«

Det er enhver borgers pligt at være oprigtigt interesseret i sit lands anstrengelser for at fremme frihed og personlige muligheder, at tøjle lovløshed og at opnå lige retfærdighed. Kirken gør sin stilling klar i sin »Redegørelse for vor tro angående regeringer og love«, hvoraf bl. a. fremgår følgende:

»Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed.

Vi tror, at ingen regering kan eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvittighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv ....

Vi tror, at *alle mennesker er forpligtet til at støtte og opretholde de respektive regeringer, som de lever under*, så længe disse beskytter dem i deres iboende og uafhændelige retsgoder gennem deres love, og at opstand og oprør ikke passer sig for alle således beskyttede borgere og bør straffes efter fortjeneste ....

Vi tror, at enhver bør æres i sin stilling: Regenter og øvrighedspersoner som sådanne, der er indsat for at beskytte de uskyldige og straffe de skyldige, og at alle mennesker bør vise respekt og ærbødighed for loven, da fred og fordragelighed ellers ville blive fortrængt af anarki og terror. ....

Vi tror, at forbrydelser bør straffes efter forbrydelsens natur. Mord, forræderi, røveri, tyveri og forstyrrelse af freden skal i alle henseender straffes i forhold til forbrydelsens art og det onde, den afstedkommer blandt menneskene efter den regerings love, indenfor hvis område overtrædelsen blev begået; og for at opretholde fred og ro skal alle mennesker træde frem og af al evne medvirke til at få overtræderne af gode love straffet.« *(L. & P. 134:1—2,5—6,8.* Kursiv tilføjet).

Som fremhævet af de Forenede Staters Præsident er selve vort liv, vor frihed og vore rettigheder til at følge vor personlige skæbne afhængige af vort lovsystem og de uafhængige domstole.

Love er ikke lavet alene for at tøjle den der gør noget galt, eller som en negativ tvang, men for at beskytte enhver borgers rettigheder og frihed. Som John C. Cornelius sagde: »Love er de regler, som livets spil spilles efter.« Der findes ingen grund eller berettigelse for mennesker til at ignorere loven og prøve at tage den i deres egne hænder.

Abraham Lincoln sagde engang: »Dårlige love burde, hvis de eksisterer, ophæves så snart som muligt; og dog bør de, så længe de fortsat er i kraft, overholdes samvittighedsfuldt«.

Medens Kristus var her på jorden, var han et af vore største eksempler på en lovlydig borger. Da han blev spurgt af den, som prøvede at fange ham i ord: »Hvad synes du? Har man lov at give kejseren skat, eller ej« var hans svar: »Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, **hvad Guds er!«** ***(Matt. 22:17,21).***

Og selv da han stod for retten om sit liv, opretholdt han en lydig holdning overfor de ypperstepræster og det råd, som pønsede på hans død. Da han stod foran Kajfas,

blev han ved at være tavs og svarede ikke på de spørgsmål, der blev stillet ham, før ypperstepræsten sagde: »Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: Sig os, om du er Kristus, Guds Søn.« *(Ibid., 26:63).* Da han talte således med officiel myndighed, svarede Frelseren øjeblikkeligt og anerkendte således *kaldet* som ypperstepræst, selv om manden var uværdig.

En eller anden har klogt sagt: »For os er loven det væsentligste ved vore grundlæggende idealer: demokrati, frihed, retfærdighed. Og dog tager de fleste af os fra dag til dag loven for givet. Vi glemmer den, indtil vi har brug for den eller bryder den, men loven ser os bestandig over skulderen, trænger sig sjældent ind på os, er en så stor del af vort liv, at den mere er blevet en vejleder end en begrænsning, mere en beskyttelse end en trussel om straf.«

I vore demokratiske lande har enhver ret til:

a. At få en god uddannelse.
b. At leve, hvor det passer ham.
c. At vælge sin beskæftigelse.
d. At stemme ved hemmelig afstemning.
e. At eje ejendom.
f. At starte sin egen forretning.
g. At få en fair og hurtig rettergang, hvis han anklages for en forbrydelse.
h. At dyrke sin Gud efter sin egen samvittigheds bud.

Disse rettigheder, privilegier og velsignelser findes ikke for dem, som lever i de kommunistiske lande. Det er et stort privilegium og en stor velsignelse at bo i et land, hvor alle folk, uanset race, religion eller national oprindelse kan leve sammen i fred og fremgang; hvor vi har oprettet et sæt love til gavn for alle, hvor alle mennesker nyder den umistelige ret til at være frie og uafhængige.

Abraham Lincoln formanede: »Lad ærbødighed for lovene blive hvisket af enhver amerikansk moder til den pludrende baby på hendes skød; lad det blive lært i skolerne, i seminarierne og de højere skoler; lad det blive skrevet i A.B.C.en, i stavebøgerne og almanakkerne; lad det blive prædiket fra prædikestolen, forkyndt i lovforsamlingerne og *indprentet ved domstolene*. Og, kort sagt, lad det blive nationens politiske religion; og lad de gamle og de unge, de rige og de fattige, de alvorlige og de muntre af begge køn, af alle sprog og farver og forhold *uophørligt ofre på dets altre«.*

Det er en ringe pris at betale for frihed og de andre velsignelser, som man nyder i et frit land. Lad os være fuldstændig klar over, at vi voksne ikke kan bryde nogen lov ustraffet, uden at vore børn mister respekten for loven. Den unge forbryder er kommet i fortræd, fordi *han ikke har lært betydningen af at adlyde loven,* eller *han har ikke lært at indrette sin adfærd efter lovene i det samfund, som han er en del af.*

Nogle af årsagerne til forbryderens vanskeligheder er:

a. Ligegyldighed for loven i hans hjem.
b. Mangel på disciplin i hjemmet.
c. Voksnes eksempel.
d. Udtrykt sympati for forbrydere og kritik af politiet.
e. Og sidst, men ikke mindst, undladelse af at anerkende Kristus som verdens Frelser og undladelse af at overholde Guds love.

Den eneste løsning på disse problemer er for voksne at ære Guds lov og landets lov og at give vor ungdom en forståelse af og respekt for lovene for et civiliseret liv, hvad der gør det muligt at få et ordentligt samfund. Frivillig anerkendelse af loven er den civiliserede erstatning for optøjer, kaos og terror.

Skønt vi hører meget om ungdomskriminaliteten, har jeg al mulig tillid til vor ungdom og ønsker ofte, at jeg kunne leve længe nok til at se, hvor meget bedre de administrerer offentlige sager end disse bliver administreret i dag. Men de trænger til vejledning, et godt eksempel, opmuntring og disciplin.

Jeg vil gerne læse »En moderne amerikansk fabel« af Al. McIntosh:

»En dag, da Junior var 14 år, lagde han mærke til, at hans fader lo over hele ansigtet, da han kom hjem fra sit kontor. 'Blev noteret for at køre for hurtigt', indrømmede han, 'men fik Jake til at gå ned på rådhuset for at ordne det for mig'.

Da Junior var 15 år, var han sammen med sin moder i familiens bil, da hun bakkede ind i et træ. Skaden kunne let overstige 100 dollars. 'Vi vil sige, at der var en, som ramte os, da vi var ved at parkere nede i byen,' sagde hans moder. 'Så vil vi få forsikringen for det, for det er det, forsikringsselskaber i virkeligheden er til for!'

Da Junior var 17 år, hørte han en aften sin onkel, som var sagfører, prale med, hvor smart han havde været til at få sin klient frikendt i en retssag. 'Det krævede blot en lille første-klasses armvridning på et af vidnerne', pralede han, 'og da vi kom til retten, klarede vi den. Selv om man ved de er skyldige, ønsker man aldrig at erklære dem skyldige, fordi man kan ikke lave penge på det', sagde onklen.

Da Junior var 18 år, trak hans familie i alle mulige tråde for at skaffe ham et legat til en meget efterspurgt skole. De løj oven i købet om familiens indtægter for at få det til at se ud, som om Junior trængte til økonomisk hjælp. Han tog ikke sin eksamen derfra, men ved et heldigt tilfælde lykkedes det ham at komme ind på en officersskole.

Junior havde lidt svært ved at følge med her. En kammerat i en højere klasse solgte ham svarene til de matematiske opgaver. Junior blev opdaget og smidt ud af skolen.

Da han kom hjem, fik hans moder et hysterisk anfald over denne vanære. 'Hvordan kunne du dog gøre det imod os?' hulkede hun. 'Det er ikke den måde, vi har opdraget dig på!'

'Det er utroligt,' sagde hans fader. 'Jeg kan ikke forstå det!'« (Første gang offentliggjort i *Western Voice,* Englewood, Colorado; citeret fra *Good Reading,* august 1965).

Vi som borgere, hver eneste en af os, indbefattet vore unge, har et tungt ansvar for at adlyde og styrke loven. Forestil Dem, hvad vort land ville være i dag uden loven:

a. Ingen trafikregulering.
b. Ingen ægteskabslove.
c. Ingen ejendomsrettigheder.
d. Ingen politibeskyttelse.
e. Ingen domspraksis.

Og dog finder vi altfor mange, som

a. Sætter farten op for at komme over for gult lys.
b. Kører for hurtigt på landevejene.
c. Kører medens de er spirituspåvirket.
d. Ignorerer ægteskabsløftet.
e. Iværksætter ulovlige demonstrationer og optøjer.
f. Indkasserer ufortjent arbejdsløshedsunderstøttelse, etc.

Hvor ofte ser vi ikke unge mennesker stjæle biler og forårsage ulykker med drab eller lemlæstelse af uskyldige, som bliver ofre for deres fartglæde. Og spirituspåvirkede bilister, som kører for hurtigt og ikke har kontrol over vognen, men spreder død og ulykke over andre.

Frihed og fred kan kun nydes til fulde, hvis man ærer og adlyder landets love og Guds love. Lad os derfor antage følgende slogan: »Hvad mig og mit hus angår, vil vi ære, adlyde og støtte loven og bruge al vor indflydelse til at opmuntre andre til at gøre det samme.«

Lad os også huske, og aldrig glemme, at hvis vi holder Guds love, Han som er den største af alle lovgivere, vil vi automatisk holde landets love, og at Guds love, hvis vi holder dem, vil sikre os fred, sikkerhed og lykke her på jorden og føre os til udødelighed og evigt liv.

Nogle af de befalinger, som vi har fået af Herren, er følgende:

»Du må ikke have andre guder end mig ....

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig ....

Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

Du må ikke slå ihjel!

Du må ikke bedrive hor!

Du må ikke stjæle!

Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!

Du må ikke begære din næstes hus!

Du må ikke begære din næstes hustru .... eller noget, der hører din næste til!« *(2. Mos. 20:3,8,12—17).*

Og da den lovkyndige spurgte Mesteren, for at friste ham:

»Mester, hvilket bud i loven er det største?«

svarede han ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.« *(Mat. 22:36—40).*

Vi er yderst heldige, mine brødre og søstre, fordi vi ved, at Guds lov indeholdes i Jesu Kristi evangelium, at evangeliet giver os livets og frelsens plan, løsningen på alle vore problemer, og at det, hvis vi antager det og efterlever det, vil bringe fred til sjælen, fred til familien, fred til samfundet og til landet og til verden, og vil garantere sundhed, kærlighed og lykke, succes og evigt liv.

Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd til jer, mine brødre og søstre og til hele verden, at disse ting er sande; at evangeliet i sin fylde er blevet gengivet i disse de sidste dage, at Guds præstedømme er på jorden, at Gud virkelig lever og at Jesus Kristus er Hans Søn, som kom ned og gav sit liv for jer og mig, og at de er interesserede i os i dag. Der er ingen tvivl om, at Frelseren mente hvad han sagde med følgende ord: ».... søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« *(Ibid., 6:33).*

Må vi anerkende disse sandheder og som frie mennesker ære, adlyde og støtte lovene i det land vi lever i, og adlyde Guds love, så vi kan blive fundet værdige i det land, vi lever i, og værdige til det evige liv, det beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

LIDT STATISTIK

Kirkens medlemstal nærmer sig 2.400.000

I 1965 steg Kirkens medlemstal med 161.016, således at det samlede tal ved årets slutning var 2.395.932. Dette tal fordeler sig med 1.977.418 på Kirkens stave og 418.514 på missionerne.

Der findes nu ialt 414 stave i Kirken med ialt 3.897 warder og grene, og der er 74 missioner med ialt 2.137 grene.

Der er ialt 571.250 mænd og drenge, der holder præstedømmet, en samlet fremgang på 17.230 i årets løb. Tallet fordeler sig på 106.605 diakoner, 74.720 lærere, 108.119 præster, 195.085 ældster, 22.841 halvfjerdser og 83.880 højpræster.

I hjælpeorganisationerne er der følgende:

Hjælpeforeningen 286.820 medlemmer, Søndagsskolen 825.455 (gennemsnitlig tilstede), Unge Mænds Forening 299.188 indskrevne, Unge Kvinders Forening 286.735 indskrevne, og Primary 421.030 indskrevne børn.

I 1965 blev der ialt gjort 1.246.301 navne klar til tempelordinancer. Genealogiske optegnelser blev microfilmet i 13 lande, svarende til 184.599 trykte bøger med gennemsnitlig 30 sider hver.

Tempelaktiviteter i 1965 for de 13 templer viste 71.579 ordinancer udført for levende og 3.607.962 for døde, ialt 3.679.541 ordinancer.

Der var ved slutningen af 1965 12.108 fuldtidsmissionærer og 477 lokale fuldtids- eller deltidsmissionærer i Kirken.

(Fra *Deseret News,* 6. april 1966).

NY ASSISTENT TIL DE TOLVS RÅD

Ved den nylig afholdte Generalkonference i Salt Lake City blev *James Alfred Cullimore* kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Hans kaldelse bringer atter tallet på De Tolvs Assistenter op på 12.

Ældste Cullimore er født i Pleasant Grove, Utah, den 17. januar 1906, og har tidligere været præsident for Oklahoma Stake og også for den Centralbritiske Mission. Han er medlem af Præstedømmets Velfærdskomité.

En hellig forbindelse

af *ElRay L. Christiansen,* assistent til De Tolvs Råd.
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1965

Mine brødre og søstre, af hele mit hjerte vil jeg gerne udtrykke min tak til det vidunderlige kor af studerende fra Brigham Young Universitetet, som har sunget, til sidst den smukke sang »O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig.«

Når jeg nu skal sige nogle få ord, tænker jeg især på jer, som endnu har tilbage at tage stilling til følgende to vigtige spørgsmål: Hvem skal jeg gifte mig med? Hvor skal jeg vies?

Der er mange måder at gøre tingene på, men i alt hvad vi gør er der i sandhed ingen bedre måde end den rigtige. Og Herrens måde er altid den rigtige måde. Og heldigvis har Han gjort det meget tydeligt. Det er sjældent, at vort problem er, *hvad* der er rigtigt, men derimod at have visdom og vilje til at *gøre,* hvad der er rigtigt.

Efter min mening finder den vigtigste begivenhed i ens liv sted, når man bliver forenet som mand og hustru. Den vil nødvendigvis få en vidtrækkende virkning på ens fremtid. Ligesom de krusninger, der forårsages af at kaste småsten på en rolig dam, vil den afgørelse man træffer med hensyn til hvor, med hvem og ved hvem ens vielsesceremoni bliver administreret, påvirke ikke alene en selv, men mange andres liv, specielt ens børns. Ja, i virkeligheden vil den højst sandsynligt påvirke fremtidige generationer.

I en sag af en så uhyre betydning er det bydende nødvendigt, at man tænker nøje over sit ægteskab, længe før det finder sted. Det er ikke blot af biologiske, sociale eller økonomiske grunde, at to mennesker forenes i ægteskabet. Formålet med ægteskabet er langt mere helligt og langt mere vidtrækkende end det.

Vi må først og fremmest være klar over, at ægteskabet er en hellig forbindelse bestemt af vor Himmelske Fader med det guddommelige formål at fuldkommengøre os og dem, som følger efter os. Dette gøres til dels ved, at manden og hustruen lærer at elske og respektere hinanden som de skal, og ved at opdrage børnene på den måde, som Herren har foreskrevet.

Når alt kommer til alt er et menneskes kæreste ejendele hans elskede — hans ægtefælle og hans børn. I de fleste menneskers hjerter er der en dyb åndelig beslægtethed med deres kære. Det er naturligt at glæde sig over hinanden og at se fremad med vished om en strålende forening med dem i opstandelsen. Sand kærlighed er ikke jordbunden. Den er evig som vore ånder, der aldrig dør. En fortsat forbindelse i dette liv og i det næste liv med dem, vi elsker, bør være enhvers største ønske. Det er det endelige og det største, man kan opnå her i dødeligheden!

Det var Præsident George Albert Smith, som sagde følgende: »Fædre, jeg bryder mig ikke om, hvor mange ejendele I har, hvilken hæder I kan opnå — det er uvæsentligt for mig, om jeres navne bliver skrevet i historiens bøger på grund af, hvad I har opnået .... Den største velsignelse er jeres drenge og jeres piger«. *(The Church News,* 22. februar 1947, p. 8; *The Improvement Era,* januar 1965, p. 27).

Men en sådan evig forbindelse med ens kære skabes ikke automatisk, som nogle antager. Den må ikke alene planlægges, man må gøre sig *fortjent* til den.

Er I klar over, at kun hvis man har levet i harmoni med alle de love og ordinancer i præstedømmet, som også omfatter dem, der administreres i de hellige templer, kan man vente at finde sig beredt til at dvæle i det, som jeg sommetider henviser til som »Familiernes Rige«?

I en åbenbaring til Profeten Joseph Smith har Herren sagt: »Og de, som ikke er helliggjort gennem den lov, jeg har givet jer, nemlig Kristi lov, skal arve et andet rige, nemlig et terrestrialt eller et telestialt rige.

Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.« *(L. & P. 88: 21—22).* Og det er i det rige, at mænd og hustruer vil fortsætte som ægtefolk, og hvor vi kan være omgivet af vore kære, hvis vi er villige til at »betale prisen«.

Vor arv af lærdom i denne Kirke og af kundskab og myndighed til at handle i Herrens navn er umådelig. Hvor heldigt er det ikke, at Herren, efter at princippet om den evige ægteskabspagt har været borte fra jorden i hundreder af år, påny har åbenbaret det og har gengivet den guddommelige myndighed til at administrere det. Det er her på jorden. Det er her, så I kan gribe det! Med kundskaben om, at det er Herrens måde og derfor den rigtige måde, ville ingen sidste dages hellig med den rette ånd afvige fra den. Nogle vil måske sige: »Hvorfor ikke prøve en borgerlig vielse først, og hvis det går godt, da senere gå til templet?« Men, i sandhed, tidspunktet til at blive viet på den rigtige måde, er når man gifter sig. Kan vi overlade Herrens foreskrevne måde til andenpladsen? Det kan vi ikke. Når man tænker på de uforlignelige velsignelser og de forjættelser, som kan virkeliggøres i et ægteskab, som kan vare gennem de evigheder, der ligger foran en, i modsætning til en midlertidig forbindelse, bør ens ønske, ens bestemmelse være at gribe og *sikre* sig disse velsignelser og forjættelser.

Hvis der nogensinde har været et tidspunkt, hvor man skal være realistisk og handle i lyset af tingene som de er, hvis der nogensinde har været et tidspunkt, hvor man skal »bruge forstanden«, så at sige, er det, når tanken om ægteskab første gang dukker op, og fra dette tidspunkt at stræbe efter at blive værdig og beredt til at indgå til det hellige sted og der modtage de velsignelser, som Herren har i beredskab for de trofaste.

Nødvendigheden af dette understreges i Præsident Joseph F. Smiths ord, hvor han tydeligt forklarer det: »Med mindre en mand og hans hustru bliver viet ved Guds magt og myndighed, bliver de ene igen, de har ikke noget krav på hinanden efter døden; deres kontrakt er opfyldt .... og er derfor ikke i kraft i og efter opstandelsen ....« (*The Improvement Era*, juli 1902, p. 716).

Dette betyder, at de mænd og hustruer, som ikke tager imod denne himmelske gave, vil komme frem i opstandelsen enkeltvis, uden noget krav på hinanden og uden krav på deres børn. Tænk på det! At gå glip af dette ville være at gå glip af alle de gaver, som Gud kan tilbyde os — midlet til evig lykke.

Det er trøstende at vide, at døden ikke behøver at adskille mænd og hustruer ret længe, og at døden ikke vil skille dem, hvis den besegling, som de har modtaget i templet, er godkendt af forjættelsens Helligånd, som er den Helligånd. Desuden forhindrer døden ikke forældre i at være forenet med deres børn, hvis de er født i den pagt, der tidligere er indgået af deres forældre i det hellige tempel, eller hvis de er beseglet i det hellige tempel som en familie, naturligvis forudsat at alle bliver ved at være trofaste til enden.

Sådanne ».... børn er lovlige arvinger«, sagde Brigham Young, »til Riget og til alle dets velsignelser og forjættelser ....« (*Discourses of Brigham Young*, 1946 ed., p. 195).

Når to sjæle har en sand kærlighed til hinanden — en ægte, øm kærlighed, ikke blot en fysisk tiltrækning — når de virkelig er åndeligt forenet, har de samme høje idealer, den samme tro, de samme standarder, har tillid til hinanden, tro på hinanden, når de oprigtigt anerkender ære, dyd og hengivenhed, når sådanne mennesker bliver forenet gennem beseglingens kraft og ordinancer, bør deres ægteskab, hvis det fortsætter på denne baggrund, give dem en vished og trøst ved den tanke, at selv om døden kan adskille dem, vil de dog i opstandelsen komme frem og leve i familiefællesskab for evigt.

Må jeg i al venlighed minde dig om, at det er *dit* jordiske liv, du lever *nu* — dit. Du vil kun leve det én gang! Der vil ikke blive nogen gentagelse. Der vil ikke blive sagt noget, I kan gøre om igen. Hvad du gør nu i dette liv er afgørende for, hvad du vil være i det kommende liv. Det er din fremtid, din skæbne, som du former.

Du gjorde det godt i det førjordiske liv, som vi har hørt om i dag. Du må ikke nu »fumle med bolden« på den linie, hvor de 18 eller 20 år ligger. Hvis du virkelig tager en forkert retning, tilintetgør du dit arbejde i forudtilværelsen, for dér kæmpede du i årevis for at nå dødeligheden her, hvor du nu er.

Mine elskede venner, unge mænd og unge kvinder, Gud velsigne jer til at holde jeres liv rent og sundt, så I kan gå til Ham i bøn og bede Ham vejlede jer i valget af jeres ægtefæller, og når I har valgt dem, at I da begge må leve således, at I kan være værdige til at gå ind i Herrens hus, for der findes ingen bedre måde end den rigtige måde, og Herrens måde er altid den rigtige måde. Et ægteskab, der er begyndt på rette måde, giver jer en start på vejen til lykke, til den dejligste glæde man kender i dette liv og i al evighed.

Om dette bærer jeg vidnesbyrd og beder for os alle, at Herrens velsignelser må fortsætte og vokse i forhold til, hvad vi fortjener, i Jesu Kristi navn. Amen.

DISTRIKTS-KONFERENCER

afholdes i Aarhus .... 14. og 15. maj
København .... 21. og 22. maj

Alle søskende opfordres indtrængende til at overvære konferencernes forskellige møder. Programmet for konferencerne vil blive udsendt gennem de respektive distrikter.

Månedens SPØRGSMÅL ?

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Israel, jøde og hedning

Spørgsmål:

I skriften finder vi ofte udtrykkene Israel, jøde, hedning. Vi beder Dem forklare os disse udtryk. Omfatter udtrykket hedning efterkommerne af Kain?

Svar:

Navnet Israel er et navn, som Herren gav til Jakob, Isaks søn, således som vi finder beretning om i 1. Mosebog, 32. kapitel, der lyder som følger:

»Men selv blev Jakob alene tilbage. Da var der en, som brødes med ham til morgengry;

og da han så, at han ikke kunne få bugt med ham, gav han ham et slag på hofteskålen; og Jakobs hofteskål gik af led, da han brødes med ham.

Da sagde han: 'Slip mig, thi morgenen gryr!' Men han svarede: 'Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!'

Så spurgte han: 'Hvad er dit navn?' Han svarede: 'Jakob!'

Men han sagde: 'Dit navn skal ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret!'

Da sagde Jakob: 'Sig mig dit navn!' Men han svarede: 'Hvorfor spørger du om mit navn?' Og han velsignede ham der.

Og Jakob kaldte stedet Peniel, idet han sagde: 'Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har mit liv frelst.'« *(1. Mos. 32:24—30).*

Det er på denne måde, navnet Israel blev til og blev navnet på Jakobs efterkommere fra den tid af.

Udtrykket jøde eller jøder er et navn, der almindeligvis gives til de israeliter, som levede på vor Forløsers tid. Det var blevet det nationale navn på alle de israeliter, som på den tid levede indenfor Palæstinas grænser. For eksempel var Paulus kendt som jøde, men han oplyser os om, at han var efterkommer af Benjamin.

Jakobs efterkommere fra tiden for opholdet i Ægypten var kendt som israeliter. Dette navn, som stammede fra den guddommelige navngivning af Jakob som omtalt ovenfor, har fortsat til vore dage.

Navnet hedning er et navn, som blev givet til folkene i fremmede lande af jøderne og har været almindeligt lige til vore dage. Udtrykket »jøde eller hedning« er meget almindeligt, og det sidste navn har almindeligvis henvist til de fleste ikke-israelitiske folk, undtagen efterkommerne af Kain. Dette udtryk bruges ofte i skriften og anvendes på alle de hvide indbyggere i Europa og på den vestlige halvkugle.

På Peters og de gamle apostles tid blev indbyggerne i Europa og dele af Asien almindeligvis omtalt som hedninger. Da Frelseren forlod sine disciple, sendte han dem først for at belære og omvende jøderne og deres kammerater af Abrahams sæd, og de gamle apostle følte, at deres mission kun var til de adspredte får af Israels hus. Paulus og hans fæller, som drog ud på missionærrejser i de dage, begrænsede deres arbejde til de jøder, som var spredt over Lilleasien. Da de blev stenet, forfulgt og spottet, sagde Paulus til sine kammerater: ». . . . så vender vi os nu til hedningerne,« *(Ap. Gern. 13:46),* og på denne måde blev hedningernes tid, så vidt angår Paulus og hans fæller, indledt.

Så læser vi igen om Peter, som troede at evangeliet udelukkende var beregnet for jøderne. Herren måtte lære ham en lektie og overbevise ham om, at evangeliet også var for hedningerne ved at give ham et syn om urene dyr og fugle og sige til Peter, at han skulle dræbe og spise dem. Han svarede: »På ingen måde, Herre! jeg har jo aldrig spist noget vanhelligt og urent.«

»Og røsten lød atter for anden gang til ham: 'Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke holde for vanhelligt!'« Dette syn blev gentaget, og Peter blev overbevist om, at evangeliet var for hedningerne så vel som for jøderne. *(Ap. Gern. 10:9 ff.).*

Og på samme måde vendte Paulus sig, efter at være blevet stenet og drevet ud af de jødiske synagoger, til hedningerne. Så vi ser, at i den uddeling var jøderne de første til at høre evangeliet, og da de forkastede budskabet, befalede Herren apostlene at vende sig til hedningerne. I vor uddeling er det hedningerne (ikke-jøderne), der får evangeliet først, og når de forkaster det, vil det blive bragt til jøderne.

Angående yderligere oplysninger henviser jeg Dem til titelbladet i Mormons Bog, første afsnit.

Joseph Fielding Smith.

Hjælpeforeningens bygning i Salt Lake City, Utah

HVEM ER LEDER?

af *Alice Colton Smith*

De smukke, purpurfarvede lupiner, Sharons hvide rose med dens afskygninger af rødt — alle de blomster, som dækker bakkeskråningerne i Galilæa med forårets stråleglans, var begyndt at visne under den kommende sommers brændende sol. Tågerne over den harpeformede sø fulgte i den svindende nats spor. Modløse vendte de udvalgte ledere i den store, nye æra, som var indvarslet ved Jesu gerning, deres fiskerbåde ind mod kysten. De havde ikke fanget noget.

En interesseret tilskuer på bredden spurgte, om de havde haft held med sig. De svarede: »Nej«.

»Kast garnet ud på højre side af båden, så skal I få!« Den rolige sikkerhed i stemmen kunne ikke fornægtes. De kastede garnet ud. Fangsten var enorm.

Simon Peter, den heftige og kærlige, kastede sig ud i søen henimod Mesteren. På bredden ventede et måltid af brød og fisk, som blev stegt over en kulild, på ham og de andre disciple. Jesus sagde: »Kom herhen og hold måltid!«

Efter måltidet begyndte Jesus, som sad mellem sine apostle, at spørge: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør?« Ved sit første spørgsmål viste Jesus sin kundskab til lederskab og mennesker. Han bad først og fremmest om en meningstilkendegivelse. I spørgsmålet var indeholdt en opfordring til loyalitet. Jesus spurgte efter en forpligtelse.

Jesus elskede Peter. Peter elskede Jesus. Men Peter havde på en eller anden måde misforstået det. Han var gået ud at fiske — fiske medens hele verden ventede på at blive belært. Jesus skændte ikke. Han gjorde sine retningslinier klare med en serie spørgsmål. Hjælpeforeningsledere kan måske finde ud af ,at ofte vil det at stille spørgsmål løse forskellige vanskeligheder eller hjælpe i tilfælde, hvor instruktioner måske kunne virke fornærmende.

Peter, som skulle svejse de lyttende apostle sammen til et missionærkorps, som til sidst skulle feje hedenskaben bort fra meget af Europa og Middelhavslandene, svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

Jesus gav så Peter en af de største nøgler til lederskab: »Vogt mine lam!« Til den hurtigt opfattende Peter sagde Han, at han skulle søge de unge, opøve dem, tjene dem, undervise dem og opbygge en stærk generation, for at Kirken stadig skulle vokse, når Han ikke længere kunne være der.

Hjælpeforeningens ledere kan opbygge stærke Hjælpeforeninger ved at give kvinderne en chance for at vokse, medens de er unge, opmuntre dem og opøve dem godt. Udsøg de unge kvinder i Kirken så vel som de modne kvinder. Lær dem at elske Hjælpeforeningen, medens de vokser op til modenhed. En stor leder forbereder andre til at indtage hans plads, når han er borte.

Den morgen anerkendte Jesus også det myndighedsmønster, som styrer Hans Kirke i alle tidsaldre. Han talte til den mand, som skulle blive Hans profet, når Han vendte tilbage til sin Fader — den mand, som Han havde kaldet til at lede. Jesus overholdt myndighedslinierne. Hvis vi gør det samme i Hjælpeforeningen, vil vore organisationer gå mere smidigt.

Ved igen at bruge analogien med hyrden understregede Jesus, at en leder elsker sit folk, drager omsorg for dem og stræber efter deres fornødenheder. I dag, som for længe siden, bærer hyrden i det Hellige Land sine lam på armen, og taler til dem, så de kender hans stemme, når de bliver ældre. En leder er et menneske, som er medlidende, følsom overfor andres følelser, barmhjertig og tålmodig. Hvis en hjælpeforeningsleder er sådan, vil medlemmerne sige ja, når hun kalder.

Anden gang, Jesus spurgte Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?«, svarede Peter atter: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

»Vær hyrde for mine får!« Her gentog Jesus, at det er nødvendigt for en leder at elske dem, som han tjener sammen med, og elske den sag han tjener. Denne gang var vægten i hans rolige, faste instruktion lagt på de voksne, som Peter skulle præsidere over. Ved at bruge ordet »Vær hyrde for« mindede Jesus sine apostle om, at man ikke skal udøve magt eller myndighed således som verdslige ledere gør. Lederne for Hans sag, i Hjælpeforeningen så vel som andre steder, bør »styre« ved »overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og

uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab.« *(L. & P. 121:41—42).* At »være hyrde for« er ikke at befale eller kræve.

For tredie gang fortsatte Jesus »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter fandt, at lærdom er ikke altid en enkel og let proces. Ja, i virkeligheden var Peter bestyrtet over denne vedvarende spørgen. Han var bedrøvet. På dette rolige sted ved søens bred kan Peter have været besværet over sin forseelse fornylig. I prøvelsens time havde Peter svigtet og fornægtet sin Herre, som han nu insisterede på, at han elskede. Men Peter havde at gøre med en mesterlig leder.

Jesus vidste, at alle mennesker undertiden fejler. Han vidste, at gennem fejl kan mennesket lære og blive stærkere. Ved sine anvisninger udtrykte Han tillid til den discipel, som fornylig havde vaklet. Han anerkendte ham, elskede ham og gav ham endnu en chance — således som en, der er leder i Hjælpeforeningen, ofte må gøre det.

Peter bevidnede sin tro på og kundskab om Jesu guddommelige kaldelse: »Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.« Med disse ord støttede han sin Leder og satte sin tjeneste i pant derpå.

»Vogt mine får«. Ved denne gentagelse kaldte Jesus ham til en livslang tjeneste for Guds og hans medmenneskers sag. Peter skulle ikke gå ud at »fiske«, når der var så meget, der skulle gøres. Han skulle påtage sig et ansvar og tage sig af sin Herres sag. Han skulle lede, tjene, undervise, træne og hjælpe.

De, som overværede dette møde ved søens bred den sene forårsmorgen, må ofte have erindret sig Jesu ord: »Vogt mine får.« Den fredfyldte dag synes så længe siden, men dens budskab er så frisk som forårsluften.

Hvad ellers lærte Jesus Peter og os om lederskab ved sit eksempel? En leder har vel gennemtænkte mål. Han forstår behovet hos dem, som han tjener.

Jesus planlagde sit møde under behagelige fysiske omstændigheder. Han så, at hans apostle var forfriskede, og således rede til at høre og at lære. En leder tager altid de fysiske forhold i betragtning.

En leder hjælper i forsømmelsens time og roser, når han kan. Han er tålmodig i sin undervisning. Han erkender, således som Jesus gjorde det den morgen, den gensidige afhængighed, som er en del af hele livet og alt lederskab.

Jesus lærte os at tro på andres godhed og at vide, at menneskene siger ja til kærlig omsorg og tålmodig undervisning. Ved at tjene andre tilfredsstiller vi vort eget behov for udvikling.

Når vi i Hjælpeforeningen kalder nogen til at lede, bør vi i os selv studere og opfylde en leders egenskaber: hvad en leder gør, hvorledes man bliver en leder, hvorledes man vokser ved at være leder, hvilke egenskaber de store ledere viser — alle de ting, som Jesus forklarede og gav eksempler på den morgen i Galilæa.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« *(L & P 82:10).*

Formål: At vise, at kun gennem lydighed mod Herrens love vil man kunne modtage de lovede velsignelser.

Denne udtalelse i Lære og Pagter, afsnit 82:10, er et udtryk for en af de mest fundamentale af alle guddommelige sandheder. De løfter, der gives os af vor himmelske Fader er uforanderlige. De er baseret på guddommelig lov, og hvis vi er lydige mod de krav, Han stiller til os, vil disse løfter blive opfyldt fuldstændigt.

Nøglen til modtagelse af velsignelserne ved Herrens løfter til os er lydighed. Det er sagt til os, at »Der er en lov uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet« *(L & P 130:20—21).*

Lydighed er himlens første lov. Den er grundlaget for al succes og alt, hvad vi kan opnå. Den er døren, der fører til frelse. Vor tredje trosartikel fortæller os, at hele menneskeheden kan blive frelst gennem Kristi forsoning, men ophøjelse er på betingelse af lydighed mod Evangeliets love og ordinanser.

En af de interessante sider af lydigheden er, at de fleste af os uden at tøve anerkender og søger at adlyde naturens love. Vi anvender f. eks. elektricitet til at oplyse og opvarme vore huse, drive maskiner og forsyne os med mange forskellige behageligheder. Vi gør dette ved at rette os efter de love, hvorefter elektriciteten virker; og dog tvivler eller tøver vi ofte, når talen er om love, der styrer de åndelige velsignelser, fordi vi ikke tilfulde forstår dem, eller fordi resultaterne af lydighed mod disse love ikke følger så direkte eller umiddelbart.

Ikke desto mindre er disse love lige så virkelige og sikre som naturens love. Hver eneste velsignelse, timelig eller åndelig, er fast baseret på lov og lydighed mod loven. Lydighed er ligesom tro en kilde til kraft. Gennem lydighed viser vi vor modenhed og giver konkret bevis på vor ydmyghed og lærvillighed.

Et slående eksempel på kraften i lydighed i forbindelse med ydmyghed og selvdisciplin findes i Det gamle Testamente i beretningen om Naaman, den syriske hærfører. Naaman var en betydelig og agtværdig mand, som var blevet spedalsk. Han hørte om profeten Elisa, som gennem Guds kraft kunne helbrede denne frygtelige sygdom. Han drog til Elisa og søgte hans velsignelse. Profeten sagde til Naaman, at han skulle gå hen og bade sig i Jordanfloden syv gange, så ville hans legeme blive sundt igen. Den mægtige syrer blev skuffet over denne enkle instruktion. Han havde ventet, at Elisa ville forlange, at han skulle udføre noget langt mere dramatisk; men hans tjenere talte til ham og sagde: »Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!« Naaman adlød Elisa og badede sig syv gange i floden Jordan, og han blev helbredt. *(2 Kong. 5:1—4).*

Denne beretning illustrerer kraften i lydighed.

Gennem lydighed åbner vi ikke blot døren til Herrens

H. Lund og Christian D. Fjeldsted, Mark E. Petersen, en af Kirkens nuværende apostle, er født i Utah, men begge hans forældre kom fra Danmark. Mange af de øvrige generalautoriteter kan søge deres slægt i Danmark og i Skandinavien i det hele taget.

Det nye århundrede skabte problemer for Missionen, som havde været i støbeskeen i adskillige år. De første missionærer i Danmark blev udsendt fra Kirkens hovedkvarter og havde meget held med sig i deres forkyndelse af evangeliet. Der var kun få, så det var kun naturligt, at de nyomvendte blev kaldt ind i Herrens tjeneste; i halvtredserne og tresserne var dette endog ganske almindeligt. Nye medlemmer, dygtige og intelligente, blev sendt ud, så længe som fra 3 til 10 år, førend de emigrerede til Zion. Disse missionærer var absolut overbevist om deres sags retfærdighed; de prædikede med den virkelig omvendtes ildhu; intet kunne standse dem, og med troens og overbevisningens styrke vandrede de fra by til by og fra landsby til landsby og oplod deres røst og kaldte folket til omvendelse. De kendte deres landsmænd ud og ind, vidste hvordan de skulle »tages«. De kendte landets sprog i mindste enkeltheder, de kendte dets historie og litteratur, en uvurderlig fordel, når det gælder om at skabe virkelig kontakt. Deres tilhørere forstod dem med andre ord. Disse lokale ældster hjalp altså missionærerne fra Zion i udstrakt grad, men efterhånden som de udvandrede til Utah, tyndedes der ud i deres rækker, selv om mange af dem vendte tilbage som udsendinge fra Kirkens hovedkvarter, og endnu engang viste de sig som værdige repræsentanter for evangeliet. Men efterhånden som ældsterne fra Zion forøgedes i antal, blev der mindre brug for de lokale ældster. Men så skabtes der et andet problem: Sprogvanskelighederne. Når sønner af emigranter kom til Danmark for at forkynde evangeliet, kunne de i de fleste tilfælde ikke tale sproget, noget, som deres forældre ofte havde forsømt at lære dem, og i virkeligheden en sørgelig forsømmelse. Det bedste redskab, en missionær har, når han først kommer i missionsmarken, er ganske afgjort be-

herskelse af sproget eller i hvert fald forståelse deraf. De første 6 måneder eller det første år var deres første opgave at lære sproget, og værdifuldt missionærarbejde gik tabt af den grund, som på anden måde kunne være blevet nyttiggjort. Dernæst spillede en forståelse af landets kultur og historie en anden stor rolle, som missionærerne ikke til fulde forstod. På den anden side forstod de lokale søskende heller ikke de amerikanske missionærer med deres baggrund; resultatet var, at høsten af sjæle ikke var så stor som tidligere. Kommunikation er en meget nyttig og værdifuld ting, som ikke kan overses. For at forstå folk, må man kende dem, for at elske dem må man ligeledes kende dem og forstå baggrunden for deres handlemåde.

I 1901 overtog ældste Anthon L. Skanchy ledelsen af Den skandinaviske Mission. Her var en anden sandhedens forkæmper, som sit liv igennem var i frontlinien for evangeliets udbredelse. Præsident Skanchy var nordmand af fødsel, idet han så dagens lys i Trondheim den 17. september 1839 og blev døbt den 16. januar 1861 af T. Tønnesen. Som det var skik og brug på den tid tjente han flere år som lokal-missionær i sit fødeland. Han udførte tre missioner i Skandinavien, sidste gang som præsident for Missionen. Præsident Skanchy døde den 19. april 1914 efter i mange år at have virket som biskop for sjette Ward i Logan.

Et bemærkelsesværdigt skridt blev taget i 1902, da Kirken indviede eget missionshjem og egen kirkebygning for København Gren. Den var beliggende Korsgade 11 på Nørrebro. Missionens hovedkvarter havde indtil da – fra 1857 til 1902 – været Lorentzensgade 14 (senere Sct. Paulsgade). Det var en uhyre forbedring ikke at skulle leje lokaler, men at have foden indenfor eget hus. Den nye kirke blev indviet den 4. juli – på Amerikas frihedsdag – og ved denne lejlighed havde der samlet sig en stor skare af søskende, venner og missionærer fra hele Missionen. Det var en fredag aften, og salen var smukt pyntet og forventningerne var store. På forhøjningen sad bl. a. følgende: Præsidenten for Den europæiske Mission, Francis M. Lyman, en af de tolv apostle; præsident Christian D. Fjeldsted, en af de syv præsidenter over de halvfjerds

og dansk af fødsel; Anthon L. Skanchy, præsident over Den skandinaviske Mission; Andrew Jenson, assisterende historiker; Hugh J. Cannon, præsident over Den tyske Mission, og Levi Edgar Young, præsident over Den schweiziske Mission og senere en af Kirkens generalautoriteter.

Københavns dygtige kor sang under ledelse af ældste Carl H. Løhdefinck åbningssangen »Fader vor på Himlens Trone«, hvorefter indledningsbønnen blev opsendt af præsident Christian D. Fjeldsted. Præsident Skanchy bød de tilstedeværende hjertelig velkommen og lykønskede de hellige i København i anledning af fuldførelsen af det nye mødehus. I 52 år havde medlemmerne mødtes i lejede lokaler, af hvilke flere havde været alt andet end rummelige og tilfredsstillende. Taleren gav derefter en historisk beretning om, hvorledes tanken om opførelsen af et missionshus først opstod iblandt de hellige i Zion, som var udvandret fra Danmark og Skandinavien, folk, som havde et varmt hjerte for Missionen og for deres fædres sprog, og som var villige til at yde af deres midler til husets opførelse. Mange tog kraftigt fat på opgaven, indsamlede penge og satte dem i en bank i Utah som begyndelsen til et byggefond. Derefter blev det overdraget præsident Fjeldsted og præsident Skanchy at opsøge en grund i København, hvor den nye kirke passende kunne bygges; de søgte vidt og bredt og endelig lykkedes det dem at finde Korsgade 11. Grunden kostede 60.000 kroner, et anseligt beløb i de dage. Papirerne udfærdigedes og underskreves den 30. september 1901. Der sluttedes kontrakt med en murermester om at bygge efter en tegning. Grunden indviedes den 2. marts 1902.

Derefter indviedes kirkebygningen af præsident Francis M. Lyman, og en sang, forfattet i dagens anledning af præsident Skanchy, blev afsunget af koret. Navnet på sangen var »I vor Forløsers Navn« med melodi af Tabernakelkorets dirigent, professor E. Stephens. Det var en stor mindedag.

Således stod den nye kirke altså indviet og blev med stor glæde taget i brug af medlemmerne, som nu for første gang havde deres egen bygning, og her holdt de til huse i de næste omkring 30 år, indtil den nye kirke blev bygget på Priorvej. Det var som tidligere nævnt en meget stor forbedring.

Korsgade 11 rummer ligeledes mange herlige minder for grenens medlemmer. Her blev der holdt mange, herlige møder, her stiftedes venskaber for livet, herfra udgik der mange udflugter til det skønne Nordsjælland og andre dele af Københavns omegn. Her virkede hjælpeorganisationerne med iver og flid og skolede mange af de unge, som senere kom til at indtage ansvarsfulde stillinger i Kirken. Kirken var som altid de helliges andet hjem, hvor de kunne komme med deres sorger og glæder, hvor de mødtes på evangeliets fælles grund og hvor de indsugede Kirkens lærdomme og nød nadveren til minde om Frelseren.

Det vil måske her være passende og interessant at give en beskrivelse af de forskellige mødelokaler, Kirken har haft i København, der var udgangspunktet for evangeliets forkyndelse i hele Norden. Vi citerer fra Andrew Jensons artikel »De Sidste Dages Helliges Forsamlingslokaler i København«, hvor følgende interessante beskrivelse gives:

»De første tre måneder efter apostel Erastus Snows og hans medbrødres ankomst til København afholdtes der ingen offentlige forsamlinger, men missionærerne indskrænkede sig til private samtaler med folk, som kom for at besøge dem; efter at man i august måned var begyndt at døbe, afholdtes mindre forsamlinger for de nydøbte og deres venner i private huse, hvor håndspålæggelse foretoges, og hvor børn velsignedes og nadveren administreredes. Men da omtrent 50 personer var blevet døbt, og det blev nødvendigt at organisere dem til en gren i Kirken, lejedes søndag den 15. september 1850 en sal i Vingårdsstræde til afholdelse af en større forsamling, og den dag blev de nydøbte hellige i Danmarks hovedstad organiserede som den første gren i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien; den blev kaldt Københavns Gren, og ældste George P. Dykes beskikkedes til dens forstander, medens den i Salt Lake City fornylig afdøde Johan B. Førster valgtes til skriver. Laurits B. Malling (hos hvem missionærerne boede), Ole Svendsen og Andreas Aagren valgtes til en komité, der skulle forestå grenens timelige anliggender, og det blev blandt andet pålagt disse brødre at leje en passende sal til forsamlingsbrug. Nævnte komité gik straks

til værket og lejede en sal af Hr. Nehm i Lille Kongensgade 45 i baggården, hvor det første offentlige møde under de helliges ledelse afholdtes onsdag aften den 18. september 1850. Fra den tid afholdtes regelmæssige forsamlinger i den lejede sal hver søndag formiddag fra kl. 10 til 12 og fra kl. 7 til 9 om aftenen samt hver onsdag aften fra kl. 7½.

Efter kort tids forløb offentliggjorde de københavnske præster, at de ville holde aftenforsamlinger i deres kirker – noget, som tidligere var ukendt i hovedstaden – medens de samtidig udtalte det håb, at folket da ikke længere ville finde nogen undskyldning for at overvære mormonernes møder. Da dette ikke havde den forønskede virkning, gjorde de forsøg på at opflamme studenterne til at hverve håndværkssvende og læredrenge til et korstog imod de hellige ved at forstyrre og afbryde deres forsamlinger. Brødrene tålte disses frækhed og bespottelser på salen i flere aftener, idet de bestræbte sig på at overvinde deres modstandere med tålmodighed og overtalelser. Man ansøgte Magistraten og politichefen om beskyttelse, men politiet så tilsyneladende gennem fingrene med pøbelen; thi medens det gav gode løfter, som det aldrig opfyldte, ydede det urostifterne hemmelig bistand i deres ulovlige optræden. Således var forholdene i december 1850. Broder Erastus Snow anså det under disse omstændigheder for visdom at ophøre med aftenforsamlingerne for en tid. De hellige fik meddelelse om denne beslutning,og da tiden kom til afholdelse af den næste aftenforsamling, forblev de alle hjemme, medens pøbelen derimod indfandt sig i endnu større antal end tidligere og udstødte stærke trusler om voldsomhed. De omringede salen, brækkede døren itu, gjorde en hel del spektakel og lod deres raseri gå ud over bygningen og hverandre indbyrdes, medens de hellige bad i deres hjem. Lignende scener gentoges flere gange de aftener om ugen, da forsamlingerne plejede at afholdes. Imidlertid holdt brødrene sig i stilhed blandt de hellige, som forsamlede sig i små grupper på stille og fredelige steder for at tale og bede med hverandre, indtil ophidselsen omsider lagde sig, hvorefter forsamlingerne fortsattes på salen, dog kun om søndagen, ikke om aftenerne.

Den 25. april 1851 lejedes en sal til menighedens brug på Kristianshavn på hjørnet af Dronningensgade og Skt. Annægade, lige overfor »Vor Frelsers Kirke«, hvor regelmæssige møder afholdtes. De samme optrin, som havde fundet sted i Hr. Nehms lokale i Lille Kongensgade, begyndte imidlertid også snart at vise sig på Kristianshavn. En hob urostiftere indfandt sig regelmæssigt i forsamlingerne og vakte forstyrrelse på forskellig måde. Brødrene bad nok politiet meget venligt om at beskytte dem mod overlast, men fik kun til svar, at det var politiets pligt at opretholde orden på gaden, men ikke i husene. Broder Snow og hans brødre kom derfor til den slutning, at dersom de skulle have fred, måtte de selv gøre forsøg på at skabe den til veje. Efter derfor at have tålt pøbelens fornærmelser i længere tid lagde man en plan til at befri sig for de uvelkomne gæster. En aften, da lokalet som sædvanlig var temmelig godt fyldt med urostiftere, posterede nemlig ældste Snow et par stærke lokale brødre nede ved døren og gav dem ordre til på et signal, som han ville give, at besørge pøbelen udenfor. Så snart forsamlingen var åbnet, og broder Snow var begyndt at tale, gav forstyrrerne sig til at huje, skrige og gøre almindelig uro. Ældste Snow blev pludselig fyldt med nidkærhed mod dem, og under en næsten overnaturlig magts indflydelse sagde han med tordenstemme til de tilstedeværende brødre, at dersom de ville stå ham bi, skulle de snart rydde værelset for de forstyrrende banditter, og samtidig gjorde han en bevægelse, som om han ville lægge frakken for med sine egne fysiske kræfter at sætte sit forslag i udførelse. Urostifterne blev derved betaget af frygt og trak sig i største hast tilbage mod udgangen, hvor de ansatte dørvogtere, der var store og kraftige mænd og forstod deres pligter, lagde hånd på pøbelen og ved hjælp af andre brødre kastede dem over rækværket ned ad trappen, indtil alle var udenfor, hvorpå døren smækkedes i lås. Dette blev udført med en sådan hurtighed og alvor, at urostifterne ikke fik tid til at tænke på modstand. Først da de var kommet udenfor på gaden, syntes de tildels at fatte sig og gjorde da forsøg på at bryde døren i stykker ved at optage store sten fra gaden og kaste dem imod den. Men brødrene forsvarede sig tappert indenfor, ind-

til politiet endelig kom tilstede og bortfjernede oprørerne. Derpå afholdtes en rigtig god forsamling i lokalet, og pøbelen gjorde aldrig mere noget synderligt forsøg på at forstyrre de helliges møder dér på stedet.

I oktober måned 1851 måtte forsamlingerne i Lille Kongensgade ophøre, da Hr. Nehm nemlig nægtede komiteen at udleje sin sal længere til de helliges forsamlingsbrug. Som følge heraf måtte de hellige i selve København som på Kristianshavn i nogen tid afholde alle deres offentlige møder på Kristianshavn.

Den 19. april 1853 tog menigheden i København en ny sal i besiddelse, som var lejet i Gothersgade (Hotel »Skandinavien«) ved Kongens Nytorv. Den følgende fredag indviedes salen, og søndag den 24. juli afholdtes den første offentlige forsamling der. I formiddagsmødet blev der oplæst et brev, som præsident Willard Snow havde modtaget fra ældste John E. Forsgren, hvori det meddeltes, at skibet »Forest Monarch«, der bragte det første større selskab af emigrerende hellige fra Skandinavien til Utah, var ankommet til Mississippiflodens munding den 8. marts. I eftermiddagsmødet fik ti eller tolv nye medlemmer håndspålæggelse, og to-tre andre indgav deres navne for dåb. Men medens brødrene derefter var i færd med at administrere nadveren, forsamledes en stor mængde mennesker udenfor med lommerne fulde af sten og andre hårde genstande, hvormed de straks begyndte at bombardere bygningen. Først splintrede de den ene halvdel af døren med stenene og kastede derpå en flaske vitriolsyre eller noget lignende ind blandt de forsamlede; flasken sloges itu og sårede en af søstrene, så at blodet flød stærkt fra hendes ansigt ned på gulvet. Salen genlød af kvinders og børns skrig, og stor forvirring opstod i hele forsamlingen. En af de helliges venner gik nu ud for at hente en politibetjent, og gudstjenesten fortsattes derpå, som om intet usædvanligt var foregået. Efter at forsamlingen var sluttet, ødelagde voldsmændene det øvrige af døren, brød ind i salen og stillede bænkene ovenpå hverandre; de berøvede også væggene de fleste af de knager, hvorpå brødrene hængte deres hatte, og de vedblev deres ødelæggelsesværk, indtil de foreløbig var tilfredsstillede.

Efter gentagne anmodninger kom endelig en politibetjent til stede, hvorpå pøbelen trak sig tilbage, efterladende sine mærker.

Efter en tids forløb ophørte optøjerne, og de hellige fik lov til at afholde deres forsamlinger i nogenlunde fred. Omkring året 1860 lejedes en sal i Springgade nr. 13 (nu Pilestræde 57) 1. sal til gaden, hvor forsamlinger afholdtes i længere tid. Siden lejedes den af grenen tidligere benyttede sal i Lille Kongensgade nr. 25, hvor møder afholdtes regelmæssigt i flere år. Imidlertid var der blevet mange døbt på Nørrebro, hvor et andet forsamlingslokale lejedes i Frederik den 7.s gade nr. 5, stuen over gården, og således havde København Gren to lokaler i flere år, nemlig et i Lille Kongensgade og et andet i Frederik den 7.s gade.

I sin tid flyttedes forsamlingssalen i det indre af byen til Gothersgade nr. 48, 1. sal i sidehuset, hvor der tilligemed i Frederik den 7.s gade afholdtes forsamlinger regelmæssigt indtil april flyttedag 1876, da begge nævnte lokaler opgaves, og en ny sal, der blev lejet til forsamlingsbrug i Store Regnegade nr. 26, 1. sal over gården, toges i besiddelse. Dette lokale benyttedes i syv år, indtil man til april flyttedag 1883 lejede en anden sal i Krystalgade nr. 24. Denne sal tjente de hellige til forsamlingsbrug i 14½ år eller til oktober flyttedag 1897, da en anden sal lejedes i Skt. Pederstræde 45, 1. sal over gården, hvor de helliges møder afholdtes indtil den 1. juli 1902. For denne sal betaltes der en årlig leje af kr. 600, og den tjente menigheden i København til forsamlingssal i 4 år og 9 måneder, da salen i det nye missionshus i Korsgade 11 toges i brug. Hovedbygningen er lidt over 34 alen lang og omtrent 20 alen bred udvendig. I kælderen findes foruden gange og forværelser: Køkken med to spisekamre, spisestue, to oplagsværelser, et døbeværelse, to påklædningsværelser og et maskinværelse, hvori der er bygget et varmeapparat til at opvarme bygningens to nederste etager. Stuen eller anden etage indeholder en mindre forsamlingssal, der er 18 alen lang og 9 alen bred, som vil blive benyttet til afholdelse af præstedømsmøder og andre mindre besøgte forsamlinger; b) tre større værelser, der henholdsvis vil blive benyttede af missionspræsidenten, skri-

velsignelser, men vi viser også vor kærlighed til Ham. Frelseren sagde: »Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig .... og jeg vil elske ham og vil åbenbare mig for ham« *(Joh. 14:21)*. Jesus lovede os også: »Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed ....« *(Joh. 15:10)*.

Ud af sin nådige kærlighed til os har vor himmelske Fader givet os love og bud, som sikrer os Hans kærlighed, vejledning og velsignelser, hvis vi lyder dem.

Sandelig: Herren er bundet, hvis vi gør, hvad Han siger. men hvis vi ikke gør, hvad Han siger, har vi intet løfte.

Strøtanker ved forårstid

Vi er nu midt i foråret, og alt omkring os gror og spirer frem. Overalt i planteriget og dyreriget summer det af liv, og man går og gør sig forskellige tanker. Man priser den Gud, der har sat alt dette i gang, man føler trang til at hylde den Gud, der holder denne jord og dette solsystem i deres baner, alt dette vidunderlige, som er skabt til menneskenes glæde og gavn. På landevejene suser bilerne afsted med stor hastighed, folk er glade og ser forventningsfulde frem til den dejlige sommertid, som vi går i møde. Alle har travlt, alle haster afsted, ikke mange har tid til at stoppe op og nyde det dejlige, som livet og naturen har at byde på lige i øjeblikket. Alle iler det nye i møde, som de venter at finde om næste hjørne. Vi lever i en tid, hvor dårlige nerver, selvmord, skilsmisser og stress florerer. Hvad er det, der gør, at vi har så mange ulykkelige skæbner her i dette dejlige land? Er det, fordi de folk som lever her, er en dårligere slags mennesker? Nej! det nægter jeg at tro. Det, der efter min mening er galt, er dette, at vore ledere i samfundet har tabt de ophøjede og ædle mål af syne, som er nedfældet i den Hellige Skrift. Dette er sket før i historien. Læs Malakias' Bog og se, hvordan den passer på vor tid. Tænk bare på, hvordan det gik civilisationerne på det amerikanske fastland, da de tabte de guddommelige mål af syne. Hvad er det vi trænger til, er det flere sandheder? er det flere skrifter? Nej, det der mangler i dag, er at folk skal vide, hvorfor de er her og hvem de er .

De gamle grækere brugte udtrykket Den lille Cosmos eller Cosmopolit om mennesket, og deri udtrykte de blandt andet, at mennesket ikke alene er en verdensborger, men en verden i sig selv, og at det har en verden af muligheder i sig. At dette ikke er langt fra den Hellige Skrift kan vises i Matt. 5:48: »Vær da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.« Hvilke muligheder ligger der ikke gemt i dette? Eller se Salme 82:6: »Jeg har sagt, at I er guder.«

Sidste dages hellige burde kende disse sandheder, ikke som en notits eller et tørt skriftsted, men som noget levende og spirende, der kommer indefra, fra den guddommelige verden, der er nedlagt i dem. Ligesom Herren efter bestemte love rører ved de kim, der om foråret vokser i naturen, bør vi i vor omgang med vore medmennesker røre ved de kim, der levendegør og åndeliggør de mennesker vi møder.

Vi lever i dag i de materielle goders og massehysteriets tid, og ungdommen er bange for, at de ikke skal ligne alle andre. Vor tid er præget af mode-, pop- og kulturpaver, som sætter normen for mange af deres medmennesker. Folk er bange for, at de skal falde uden for de ensrettedes rækker, og dog har vi, hver og en af os, vor egen personlighed med de før omtalte guddommelige muligheder. Spørgsmålet er om at frigøre mennesket til at udvikle disse muligheder. Og i denne forbindelse tænker man uvilkårligt på Danmarks store skolemand Christen Kold (1816—1870), som viede sit liv til den åndelige frigørelse af det enkelte individ. Det er sket, at man for at forklare det arbejde Christen Kold udførte, har brugt et citat fra Henrik Ibsen:

Indad ,indad, det er ordet!
Did går vejen. Der er sporet.
Eget hjerte — det er kloden,
nyskabt og for Gudsliv moden.

Christen Kold havde store pædagogiske evner, og hvis vi bare kunne opelske disse evner hos hinanden, ville vi være i stand til at hjælpe vore medmennesker til at frigøre sig selv. Hvis vi som klasseledere og talere kan gøre stoffet så levende, at folk får lyst til at gå hjem og læse lektien, er vi nået et stort skridt fremad.

Kristus sagde: »I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer.« Vi læser i Lære og Pagter 84:45—47: »For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed, er lys, og hvad der er lys, er ånd, ja, Kristi Ånd. Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst. Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.«

Vi må lære at lytte til åndens røst, og vi må lære vore medmennesker at lytte til åndens røst. Vi må lære folk at elske det gengivne evangelium. Vi må lære folk at elske dette dejlige land, som Herren har givet os at leve i, og som har betydet så meget for vore slægter. Vi må lære folk at elske den slægt, de er rundet af. Disse ting i forbindelse med en forståelse af hvem vi selv er, og hvad vi kan blive, er svaret på vor tids psykologiske sygdomme og rastløshed.

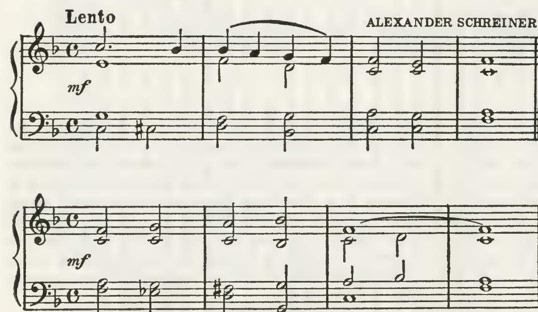
Hvis vi .er villige til at løfte en flig af sløret for vore medmennesker, vil Lucifers høst blive ringere.

Alvin R. Dyer har sagt: »Jeg har altid følt, at hvis man i alle hjerter og sind kunne indpode grundene til at gøre noget og formålet bag det, behøver vi ikke at bekymre os over, hvad vedkommende ville gøre.« Jeg føler selv, at det er det, hele sagen drejer sig om, og at det er der vi svigter; flere af de programmer som Kirken i dag har i gang, er for at vi bedre skal kunne forstå baggrunden for det hele.

Hans Larsen.

Søndagsskolen

Nadververs for maj og juni:
»Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn.« (3 Nephi 18:11).

Søndagsskolesang for maj:
»Daggryets stråler«. (Nr. 137 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for juni:
»Kom, sorgbetyngte sjæl«. (Nr. 132 i den blå sangbog).

Du er kaldet til at tjene

Alle funktionærer i Søndagsskolen, skulle, når dette nummer af STJERNEN udsendes, have modtaget et eksemplar af det lille hefte med titlen »DU ER KALDET TIL AT TJENE« — og alle sekretærer skulle tilligemed have modtaget en »Sekretærvejledning i udfyldelse af månedsrapporter« (denne vejledning har såvel Søndagsskoleforstanderskabet, som Grenspræsidentskabet også modtaget).

Heftet »DU ER KALDET TIL AT TJENE« er et godt ord med på vejen, til større forståelse af det kald, som vi hver især har fået — og modtaget. Der findes mange guldkorn i denne bog, nøjes ikke med at læse den igennem blot én gang, men læs den atter og atter, thi erfaringen viser, at man høster større kundskab og forståelse for hver gang man læser den!

»Sekretærvejledningen« benyttes ikke i den udstrækning, som det var ønskeligt; der er alt for mange fejl, som går igen, skønt fejlene er blevet påtalt, med returnering af den forkerte rapport — men næste måned forekommer *de samme fejl* igen! Dette har nu gentaget sig i nogle måneder — resultatet er en så afgjort forbedring de fleste steder, men nogle enkelte kniber det stadig med. Jeg ved godt, at det ikke altid er morsomt at blive gjort opmærksom på sine fejl, men man bør, mener jeg, tage imod en sådan rettelse med taknemmelighed, thi man lærer jo deraf, man lærer at gøre det rigtigt — og man har ingen som helst ret til at blive fornærmet eller vred (det skulle da lige være på sig selv), for rettelse af fejl er lærdom om at »gøre hvad er ret«, som den Allerhøjeste — vor Fader i Himlen — ønsker det skal være, og der er vel ingen grund til at være sur på Ham, fordi Han har åbenbaret hvorledes det *skal* være. *I Johannes Åbenbaring 20:12,* står der følgende: »Og jeg så de døde, de store og de små, stående for tronen, og bøgerne blev åbnet, og den anden bog blev åbnet, som er livets bog; og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.«

I *Lære og Pagter 128:7* står der til ovennævnte: »Af dette skriftsted kan I se, at bøgerne blev åbnet, og at en anden bog blev åbnet som var livets bog. Men de døde blev dømt efter det, der var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. Følgelig må de bøger, der her omtales, være bøger, som indeholder fortegnelser over deres gerninger og henviser til optegnelser, der føres på jorden. Og den bog, der er livets bog, er den optegnelse, som føres i himlen.«

Videre står der i vers 8: »Hvad I optegner på jorden, skal blive optegnet i himlen, og hvad I ikke optegner på jorden, skal ikke blive optegnet i himlen.«

Det vil heraf ses, at det ikke bare er om i huj og hast at få navne skrevet ned, som man finder det for godt. Den der er sekretær, har det ansvar, at alt er ganske nøjagtigt, både navne, dato, klokkeslet og hvilket emne, der er blevet behandlet — der lægges stor vægt på optegnelser her i Kirken, og disse skulle gerne kunne tåle sammenligning med den, der bliver skrevet i himlen. Disse skriftsteder bør vi alle tænke *meget* over, da de henviser til den orden og disciplin, som ønskes her i Kirken, der er nøje fastsatte retningslinier, for hvorledes *alt* skal gøres — husk! dette er GUDS Kirke — og den er ikke nogen forvirringens Kirke. Jeg har skrevet, eller sagt det før, men vil gerne gentage det: »Profeten Joseph Smith har fået overdraget at organisere denne Kirke, han har fået det ved direkte åbenbaring fra Gud, vor Fader i Himlen, denne åbenbaring og ledelse har fortsat ned igennem tiderne ved de forskelige Profeter, til i dag, hvor åbenbaring og lederskab gives til vor Profet David O. McKay, direkte fra vor Fader i Himlen. Da vor Profet ikke kan

gå direkte til alle med de budskaber han får, hvilket vil være ganske uoverkommeligt, er der i Kirken skabt en organisation, som skal formidle disse budskaber. Der er sat søstre og brødre i forskellige stillinger til at viderebringe de opgaver, som der gives til os fra Gud igennem vor Profet — således at Guds værk fortsat kan bestå — og gå fremad.«

Vi kan af alt dette gøre os klart, at *vi* overhovedet ingen ret har til at sjuske eller sløse med tingene. Både du og jeg er små led i denne store kæde, og ingen af os har lov til at gøre den svag, ved at ryste på hovedet eller ved at opponere, for hvis man ikke lige på øjeblikket fatter tingene — ja, så er der også rådet bod på dette, der er altid et sted hvor man kan henvende sig og få hjælp.

Der er flere grene, som udfører det nye Fællesrecitationsprogram og som er meget glade for det — det er jo noget nyt — et nyt indslag i programmet for os her i Danmark, men på længere sigt vil det blive til stor velsignelse for mange. Det er et program, som er til stor hjælp for kommende missionærer (og dem skulle vi jo gerne kunne kalde mange af), og jeg beder jer inderligt om, hvis I ikke allerede er begyndt derpå, da at få dette program startet i jeres Gren allerede fra næste fastesøndag.

Der er jo ikke så mange dage, til vi mødes igen — til en konference — og jeg glæder mig virkelig til at mødes med alle mine Søndagsskolemedarbejdere, både i Jyllands og Københavns Distrikter, som har været igennem tre slidsomme måneder, hvor I er blevet »hundset« lidt med — hvor der er blevet vendt lidt op og ned på de »vanlige« ting — men alt ialt for mig tre dejlige måneder, hvor vi har måttet slide sammen, men også opnået gode resultater sammen, resultater, som for den enkelte måske ikke er så synlige i dag, men inden næste konference vil mange, når de ser tilbage, kunne overbevise sig om at der er sket en forandring — til det bedre. Jeg vil i denne forbindelse gerne have lov til at slå et gevaldigt slag på trommen for det blad som du læser i lige i dette øjeblik — nemlig STJERNEN — her på disse søndagsskolesider vil meget stof fremkomme, til gavn og gensidig forståelse af de ting, som vi skal løse, til velsginelse for så mange, der vil blive trykt oplysende og opbyggende artikler samt meddelelser fra Instructor m. v. og så ville det jo være rart, om *alle* vore søndagsskolefunktionærer abonnerede på STJERNEN og derfra henter megen god hjælp. Jeg opfordrer alle søndagsskoleforstandere til at agitere for et sådant abonnement, det vil så afgjort blive til glæde for alle parter.

Svar på gentagne spørgsmål

Formødet for Søndagsskolen skal altid afholdes.

Præstedømmet skal altid *åbne* med bøn.

Til nadververset skal benyttes det trykte for- og efterspil, som står i STJERNEN — ikke de sidste strofer af den sang, der lige er sunget.

Klassetiden *skal* vare i 45 minutter.

Der må kun benyttes orgel til Søndagsskolen — andre musikinstrumenter i forbindelse med orgel må ikke benyttes; hvor intet orgel er, benyttes der klaver.

Hele sangen bør synges, og ikke blot de to første vers, eller tre.

Der må ikke gives »underholdning« i søndagsskoletiden, hverken før eller efter klassedeling (herunder sang og musiknumre), bortset fra de specielle programmer, der udsendes fra Hovedbestyrelsen.

Begynd altid præcis — uanset om der mangler den ene eller den anden!

Med denne artikel ønskes I alle et »på gensyn til Konferencen«!

E. Nordby Larsen,
Hovedbestyrelsen.

MÅNEDENS Skriftsted

Skriftsted for den 3. juli 1966. — Kursus 7.
MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
Reference: *Matt. 21:21.*

»Jesus svarede og sagde til dem: »Sandelig siger jeg eder: Hvis I har tro og ikke tvivler, vil I ikke alene kunne gøre dette med figentræet, men om I så ville sige til dette bjerg: 'Løft dig op og kast dig i havet,' så skal det ske.««

Skriftstedets baggrund.

Dagen efter ,at Jesus havde jaget vekselererne ud af templet i Jerusalem, gav Han sine disciple en betydningsfuld lektie om tro.

Han havde tilbragt natten i Bethania, og da Han vendte tilbage til Jerusalem om morgenen, blev Han sulten. Han så et figentræ, som Han kom gående. Han gik hen til træet, idet Han tænkte på at spise nogle af fignerne, men fandt at der ikke var nogen frugt på træet, kun blade. Da gjorde Jesus noget, der viste kraften af Hans usædvanlige tro.

Han sagde, at figentræet aldrig mere ville komme til at bære frugt. Med det samme begyndte træet at visne og udtørres. Disciplene, der var sammen med Jesus, var lamslåede over, at træet visnede og udtørredes på Jesu befaling. Det var gennem troen, at det havde været muligt for Jesus at gøre dette.

Jesus forklarede da sine disciple, at hvis de havde tro og ikke tvivlede, kunne også de ikke alene gøre hvad Han Han havde gjort, men endda befale et bjerg at kaste sig i havet, og bjerget ville gøre det. Jesus gik videre med at fortælle dem, at hvad de end ønskede i en bøn, kunne de modtage, hvis de virkelig *troede* de kunne. Dette var en vidunderlig lektie angående tro.

Missionærers brug af skriftstedet.

Dette er et godt skriftsted at lære udenad og altid huske, fordi det er et vigtigt missionærskriftsted. Når missionærer finder mennesker, som ikke ønsker at høre om evangeliet, holder de husmøder med dem og giver dem lektier. En af lektierne er om evangeliets første principper. Efterhånden som folk lærer om kirken, tror mange af dem på, at hvad missionærerne fortæller dem er sandt. Det virkelig at tro på noget, at være oprigtigt overbevist om, at man kan udføre noget, *er tro.* Før folk kan blive døbt og indtræde i kirken, må de forstå vigtigheden af tro og lære at bruge den i deres eget liv. Missionærer bruger Mat. 21:21,22 at henvise til angående vigtigheden af at have tro.

Betydning for vort liv.

I det jordiske liv kan vi ikke huske, at vi før har levet i Vor Himmelske Faders nærhed. Denne erindring er i klogskab borttaget for at give os mulighed for at udvikle tro og lære lydighed.

Selvom vi ikke kan se vor Himmelske Fader, *ved vi, at Han eksisterer, fordi vor tro fortæller os, at Han gør.*

Tro er ikke bare betydningsfuld ved at hjælpe os til at vide, at vor Himmelske Fader og Jesus eksisterer, og at den bedste måde at leve på er i overensstemmelse med evangeliets plan, men tro er betydningsfuld for hele vort liv dag efter dag. Små børn lærer at gå, fordi de *tror* de kan. Ældre børn lærer at gøre mange ting, fordi de tror på, at de kan.

Tro er ligesom omvendelse et vigtigt princip for al udvikling. Veludviklet tro kan udføre det tilsyneladende umulige — som i tilfældet med det visnede figentræ. Når ældsterne velsigner de syge, og de bliver raske, tror nogle folk at sådan en vidunderlig ting er næsten umulig. I virkeligheden er intet, der er retfærdigt, godt, egnet eller i overensstemmelse med de evige love, umuligt for en person, som har stor tro — og hvemsomhelst, gammel som ung, kan udvise stor tro, hvis han har et virkeligt ønske herom, beder meget og lever i retfærdighed.

Forslag til 2½-minuts talen.

1. Udtag vedkommende til talen flere uger før den søndag, hvor den skal holdes. Foreslå forældrene at diskutere tro med barnet hjemme og henvis til trosfremmende oplevelser. Hjælp barnet til at forstå, hvad tro er, og se den virke i dets eget liv.
2. Hjælp eleven med at forberede sin tale — lav en disposition mindst to uger før talen skal fremføres. Han skal opmuntres til at tale over dispositionen og bruge sine egne ord. *Skriv ikke talen for ham.* Giv ham en god baggrund angående tro. Så ved at bruge en disposition, opmuntres han til at udvikle sin tale ved at »låne« fra sine egne oplevelser. *Dette tager altsammen tid, men vil blive en meget værdifuldere og lærerig oplevelse for barnet.*
3. Følgende disposition til talen kan bruges:
   a. Citér Matt. 21:21. Angiv skriftstedets baggrund.
   b. Fortæl, hvordan missionærer bruger skriftstedet.
   c. Fortæl om troens vigtighed for vort liv.
   d. Kom med en personlig historie eller beskriv en hændelse, hvor usædvanlig stærk tro bliver illustreret.
4. Et sideløbende projekt kan bidrage til at give interesse for at øve og udføre talen. Hvordan ser et figentræ ud? I områder, hvor der ingen figentræer er, kan et billede af et virke interessant. Eleven kan tegne et stort figentræ på et stykke karton. På den anden side kan der være et billede af et visnet figentræ. Disse tegninger kan bruges af eleven, når han indleder sin tale.

Skriftsted til d. 3. juli 1966 — Kursus 13.
Reference: *Alma 40:23.*

»Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning.«

Forslag til 2½-minuts talen.

Følgende kommentarer er *ikke* ment som elevens tale. Lærer og forældre skulle insistere på, at eleven forbereder sin egen tale ved at bruge sine egne ideer og sine egne ord.

I dette skriftsted taler Alma til sin søn, Corianton. Han fortæller Corianton, at opstandelsen vil blive universel. Måske er den eneste anden ting, der er lige så omfattende som opstandelsen, døden. »Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« *(I. Kor. 15:22).* Ja, *alle* vil opstå. Det betyder intet, hvorvidt en person er retfærdig, ond eller ligegyldig, han skal opstå. Døden kommer til mennesket hvad det end gør, og genforeningen af ånd og legeme er givet til mennesket som en gave fra vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Han alene havde magten til at bryde dødens lænker. Dette har Han gjort.

Ikke alle mennesker vil opstå på samme tid. Der vil komme to store opstandelser. Den første vil være de retfærdiges opstandelse. Den næste vil være den anden og de uretfærdiges opstandelse. Hvis vi ærer og respekterer de pagter vi har gjort og gør med vor Frelser, har vi fået det løfte ,at vi vil komme frem i den første opstandelse. Hvor herligt dette øjeblik vil være, kan nogen vel næppe forestille sig, men tanken om det fylder sandelig sjælen med kærlighed og taknemmelighed overfor Ham, som overvandt døden. Hvor beærede er vi ikke, ved at vi har fået den store velsignelse at kune påtage os Hans store og hellige navn.

Som Alma fortæller os i dette skriftsted, vil der med opstandelsen komme legemlig fuldkommengørelse. Vi ved, at i dette liv lider mange af sygdom og deformitet på sind og krop. Somme tider har vi disse kødets skrøbeligheder fra fødslen, og somme tider komme de på grund af en ulykke. Det betyder i virkeligheden intet, hvordan ulykken kom eller hvor alvorlig den måtte være; vore legemer vil blive gengivet til deres perfekte form. Der er sagt, at »... der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt.«

Når vi tænker på de store velsignelser, der er beredt for os, må vi ikke føle, at arbejdet ikke er nødvendigt for vor lykke i livet udover graven. Det bliver vor pligt og sandelig vort ønske at opnå selvbeherskelse og renhed. Vi får at vide, at »... vi skal fremstilles for Gud med samme bevidsthed, som vi har nu og med klar erindring om al vor skyld.« *(Alma 11:43).* Vi får også at vide, at den samme ånd, som besidder vort legeme i dette liv, vil have magt til at besidde vort legeme i den evige verden. *(Alma 34:34).*

Lad os da takke vor Fader i Himlen for Hans enbårne Søns, Jesu Kristi mission. Lad os leve et liv i påskønnelse ved altid at følge vor Frelser, og give videre til andre af den rigdom, som han skænker os igennem dette fællesrecitationsprogram. Enhver lærer og lærerinde bør tage dette program så alvorligt, at de netop dyrker det på den måde, som det er foreskrevet, nemlig at diskutere den opgave som eleven har fået, med forældrene, og bede om deres hjælp til, at eleven må kunne forstå vigtigheden af dette program — og for dig og for mig gælder det stadig —: »DU ER KALDET TIL AT TJENE«.

I ønskes alle fortsat glæde og lykke med dette program!

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses Forening

FESTINORD

Hvad skal der ske til sommer og hvorfor?

Lad os begynde med *hvorfor:* Fordi de unge i flere år har haft lyst til at lære hinanden at kende i de omliggende lande.

I Amerika har man i mange år holdt ungdomskonferencer med deltagelse fra hele Amerika, i Tyskland har man længe haft sommerlejr for alle tysktalende lande, og sidste sommer afholdtes under ledelse af apostel Benson den første fællestyske ungdomskonference, »Freud-Echo«, med deltagere fra Tyskland, Østrig og Schweiz.

Sådanne sammenkomster giver et videre udsyn og lejlighed til at slutte mange nye venskaber. Lad os lære af hinanden og prøve at forstå vore forskellige livsformer og mange sprog, der dog ligger så nær hinanden.

Hvad skal der ske?: Først og fremmest er der jo forberedelserne, som kræver indsats af os alle, både unge og ledere. Husk på det, begge parter, og skøn på hinandens anstrengelser, lad os hjælpe og opmuntre hinanden, og tag ikke det hele alt for tungt, det er jo ikke en krig, men et hyggeligt samvær vi forbereder. Aktiviteter har vi længe haft i G.U.F., denne gang får de ligesom lidt mere mening, især for dem som skal deltage. Men de er også gavnlige og udviklende for dem, der ikke kan komme med. At synge, danse og spille komedie er altsammen noget, der frigør mennesket og giver glæde; sport øger det fysiske velbefindende, og selv om en ung pige ikke deltager i FESTINORD, vil hun da alligevel have glæde af at sy en kjole, der kan komme med i opvisningen til distriktskonferencen.

Alle unge kan deltage i aktiviteterne (hvis de følger reglerne), for alle har jo mulighed for at være med til distriktskonferencen, hvor konkurrencer i så mange aktiviteter som muligt vil blive afviklet, de øvrige må afholdes i tiden omkring konferencen. Vi kan trods gode forberedelser og fin kvalitet ikke alle komme til at repræsentere Danmark i Stockholm. Det ville naturligvis være det morsomste, men — vi er nødt til at vælge det antal, som vi skal møde med, så nu gælder det at vise den gode sportsånd. »TAB OG VIND MED SAMME SIND«, også hvis I stadig synes I er bedre end vinderne. Enhver udvælgelse bliver så retfærdig som det er menneskeligt muligt. Dommerembedet er en uriaspost, vi vil ikke gøre det vanskeligere for dem.

Hvis I ikke bliver blandt de udvalgte, der skal repræsentere landet i en af aktiviteterne, tro så ikke, at I hellere må blive hjemme. Der skal nok blive dejlige oplevelser for alle.

Her er hvad der bydes på: Rundtur i Stockholm for alle. Hold jer nu ikke bare til dem I plejer at tale med derhjemme, men lær jeres skandinaviske naboer at kende. Om aftenen er der lejrbål, hvor det også er meningen, at vi skal blive rystet sammen. Her vil der være underholdning fra alle fire lande.

De øvrige dage kommer sporten, hvor vi må ud og heppe vore egne, ballet, som også er en fællesaktivitet — og danseøvelser med de øvrige deltagere, road-show, kvartetter og trior, koncerten, danse-festivalen og mannequin-opvisningen, som altsammen ikke er noget værd uden et opmærksomt og lydhørt publikum.

Og endelig konferencens hovedmøde om søndagen med vidnesbyrdmøde for de unge.

Lad os alle hjælpe hinanden med at få en herlig oplevelse, lad os være gode kammerater, sig ikke nej, hvis I bliver bedt om at påtage jer forskellige hverv, f. eks. som hjælper med omklædningen ved dansen eller roadshowet eller et hvilket som helst andet sted, hvor hjælp kan behøves. Se hver især efter, at jeres sovesale er ordentlige, hjælp lederne, så det kan blive en fornøjelsestur for alle.

God fornøjelse!

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Kort G.U.F. Nyt

Følgende cirkulærer er udsendt siden de i sidste nummer nævnte:

Skema over Grenens medlemmer mellem 14 og 26.
Brev til Grenspræsidenterne.
Sport II (til alle).
Individuelt Dueligheds-skema (til alle).
Erindringsliste (til bestyrelserne).
Resumé (til distrikts-bestyrelserne).
Sommerferie i G.U.F.? (til bestyrelserne).

Plakatkonkurrencen er blevet forlænget, så at plakater, der ophænges i grens-lokalerne senest den 10. maj kan deltage i bedømmelsen ved distrikts-konferencerne.

2. rate af tilmeldelses-gebyret, kr. 35,—, forfalder 1. maj. Når dette beløb er indbetalt, vil der snarest blive tilsendt den enkelte et deltagerkort. Hver enkelt må nu tale med bestyrelsen om, hvordan han ønsker at rejse til Stockholm, og à-conto-beløb indbetales til imødegåelse af udgifterne dertil.

Er DU endnu ikke tilmeldt til Ungdomsstævnet i Stockholm? Tal i så fald straks med GUF-bestyrelsen, om du måske endnu kan komme med?

Fører DU dit eget atletik-dueligheds-skema? Det fås hos bestyrelsen, gratis.

Det lille svenske hjørne:
beté sig = opføre sig
brus = sodavand
limpa = dejligt landbrød
diska = vaske op
ledsen = ked (af det)
diska = diskvalificere
ledsen på = vred på
vred(et) = hane, håndtag
tös (unge) = ung/lille pige
kille = fyr, dreng
skratta = le
bråk = støj
redan = allerede
redo = parat, rede
pigg = livlig, kvik
vara pigg på något = have lyst til noget
tröttna = få nok af, blive træt af

PRÆSTEDØMMET

Fædre, sønner og deres præstedømme

Hver søndag morgen kan man se mænd og drenge på vej til grenens mødehus. De er på vej til præstedømmets møde, et særligt møde som holdes for dem, der har præstedømmet. Mødet er i lige høj grad for drenge som for mænd, for drenge kan også have præstedømmet.

Mange mænd i mange kirker går til den kirke de tror på, for at meditere, for at få instruktioner eller for at dyrke Gud. Men de har ikke lejlighed til at gøre hvad mændene i Jesu Kristi Kirke kan gøre. Dette privilegium — for det er et privilegium — har at gøre med forholdet mellem en mand og hans egne sønner. Hvor ellers i landet kan en fader sige til sin søn: »Det er på tide at vi går til præstedømmets møde«? Sammen forlader de hjemmet, sammen går de ind i bilen, eller hvis de bor nær nok ved kirken spadserer de sammen til præstedømmets møde. Det er ikke ofte at en mands modne interesser og en drengs halvvoksne interesser falder sammen eller løber parallelt. For halvtreds år siden, da livet var mere enkelt og mere landligt, havde mænd og drenge ofte fælles formål, men efterhånden som verden blev mere mekaniseret og livet mere bymæssigt, blev de fælles interesser færre, indtil de ting fædre og sønner nutildags udfører i fællesskab virkelig er blevet meget få.

Når en dreng bliver tolv år kommer han ind i præstedømmet, og ofte ordinerer hans fader ham til kaldet som diakon. Denne dreng er endnu ikke blevet halvvoksen. Han føres let ind i fællesskabet. I denne aktivitet vil faderen hver søndag, år ud og år ind, have nogle få øjeblikke, hvor han deler de fordele, som det at have præstedømmet giver, med sin søn. Dette forhold er et rent mand-dreng-forhold. Det overlades moderen at tage sig af de mindre børn, medens disse to »mandfolk« tager af sted sammen. I de hundrede uger før pubertetspresset vokser, kan en fader støbe et forhold, som kan gøre de resterende tre hundrede eller flere uger indtil manddommen til en glæde der kan nydes i stedet for noget der skal udholdes. Det er en klog fader, som spadserer med sin søn til præstedømmets møde og gør det til en lejlighed, hvor de kan tale sammen som mand til mand.

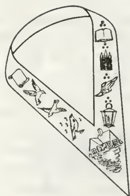
Mange fædre finder en glæde i at planlægge og foretage fiske- og jagtture med deres sønner. Dette sker ofte højst engang om året. Det er berigende oplevelser. På disse ture finder fædre og sønner virkeligt kammeratskab; ofte føler drengen, at han er ved at blive en mand, ved at dele en mands erfaringer. Og dog går fædre, som undlader at tage deres sønner med til præstedømmets møde, glip af mange anledninger, som de har til at blive knyttet tæt til deres sønner gennem aktivitet i præstedømmet.

Den ugentlige spadseretur (eller køretur) til præstedømmets møde er blot én af flere anledninger til at undervise i og tale om præstedømmet. En anden stor lejlighed er familie-hjemmeaftenen. Denne aften under præstedømmet bliver et ugentligt værksted for udøvelse af forholdet mellem familiens medlemmer. Her har en fader atter lejlighed til at »vandre« med sin søn, der, ligesom han, har præstedømmet.

Den kloge fader vil skabe mulighed for sin søn til at udføre ting, der omfatter hans præstedømme, i løbet af familieaftenen. Han kan sammen med sin søn planlægge aftenens program. Han kan give drengen lejlighed til at lede familiens møder, være den ledende i aftenens begivenheder, og han skal underkaste sig sønnens ledelse i dette tidsrum. Faderen kan nærme sig sin søns niveau, fordi de begge ejer denne uvurderlige gave. De har præstedømmet. Ingen trylleformular, ingen »Sesam, luk dig op«, som nogensinde er opfundet af menneskene, har den potentielle kraft, der kan åbne en drenge hjerte mod sin fader, som denne magt, der er givet af Gud til fædre og sønner, har. Så enkel er anvendelsen af den, at de fleste af os overser den. Og senere undrer vi os så over, hvor vor indflydelse over vore drenge gik tabt.

Fader og søn, det melkisedekske præstedømme og det aronske præstedømme, mand og dreng — det er de tre faser i et forhold, som svejser fader og søn sammen til et arbejdshold i den grundlæggende del af Kirken, hjemmet.

(Fra *Improvement Era,* februar 1966)

PRIMARY

Forberedelse til præsidentens komme

Støjen udenfor huset vækkede Kristine, hvad gik der dog for sig derude? og hvorfor havde de allesammen så travlt så tidlig på morgenstunden? Der var et eller andet, hun havde glemt, og det var hende umuligt at komme i tanker om det. »Åh jo, nu ved jeg, hvad det er!« udbrød hun pludselig. »Broder Snow, som er kirkens præsident, kommer jo i morgen, og han skal sove her hos os. Det er derfor, John har så travlt derude i gården med at banke tæpperne, og det er selvfølgelig også grunden til, at alle de andre har så travlt, selvom klokken kun er lidt over seks. Det skal vel nok blive en stor oplevelse at få en rigtig profet at se.«

Da kom hun pludselig i tanker om, hvad mor havde sagt dagen i forvejen! Mor sagde, at jeg gerne måtte gå hen i kirken og hjælpe dem med at lave guirlander af papirsblomster, som de skulle bruge til at pynte med; hun kom i en fart ud af sengen og skyndte sig at klæde sig på. Inde i stuen havde mor travlt med at skure gulvet, hendes søster Nancy var i færd med at pudse sølvtøjet, og tante Hanne havde travlt med at ælte til brød. Ude i haven havde far og Peter travlt med at rive græsplænen. Åh, hvor havde de dog allesammen travlt! Der var så meget, som skulle gøres, inden præsidenten kom. Kristine slugte i en fart sin havregrød, kyssede sin mor til farvel og skyndte sig ned til kirken. Der var allerede ti, tolv piger, som var i færd med at lave papirsblomster, og de voksne havde travlt med at hænge flag op, og alle havde travlt med at pynte mødesalen, så den kunne blive rigtig smuk, inden præsidenten kom. Det var en stor begivenhed i den lille by, som aldrig havde haft besøg af nogen af præsidenterne fra kirken før.

Omsider var alle papirsblomster færdige, alle guirlander hængt op, og Kristine stod i døren til salen og beundrede det alt sammen endnu en gang. Det ligner slet ikke vor mødesal mere, her er så smukt, tænkte Kristine ved sig selv. Jeg er sikker på, at præsident Snow nok skal blive glad ved det alt sammen.

Da hun kom hjem, skinnede hele huset, så rent var der. Mor og Nancy var i færd med at skrælle kartofler. »Jeg er sandelig glad for, at du kom hjem nu«, sagde hendes mor, »for jeg vil gerne bede dig stryge mine nye pudebetræk, som jeg skal bruge til præsidentens seng, jeg har ikke tid til selv at gøre det.«

»Men mor, jeg har aldrig før prøvet at stryge pudebetræk, jeg plejer jo kun at stryge lommetørklæder og servietter for dig«. »Åh, det kan du skam sagtens gøre. Og det er da en stor ære at få lov til at stryge præsidentens pudebetræk«. Hvorefter Kristine meget forsigtigt strøg mors nyeste pudebetræk, og bagefter hjalp hun med at vaske op og hjalp mor med at lave mad, bage kager og pudse komfuret og andre ting.

Da Kristine den aften lå i sin seng, tænkte hun: »Jeg tror aldrig, jeg har haft så travlt nogensinde, men jeg er glad for at hjælpe til, og jeg er glad for, at jeg kan.«

Jeg tror, at mange af jer børn, der går i Primary, hjælper, hvor I kan hjælpe, og jeg er sikker på, at I kan lide det. Tænk på, hvad Kristine hjalp sin mor med. Så næste gang I skal have gæster, så husk at hjælpe jeres mor så meget I kan.

Hilsen *Primary's Hovedbestyrelse.*

»Far og datter-fest« i København

København Centrum-Søndre Grens Primary afholdt »Far og Datter-fest« fredag den 4. marts i den lille kirke, »Villaen«, på Priorvej. Det var pigerne fra Lihoma-klassen, der havde inviteret fædrene. Der var 10 piger tilstede samt en lille dreng som gæst.

Festen begyndte med, at alle sang nr. 1, »Jeg takker dig, Fader«, og Yvonne Hentzen åbnede med bøn.

Derefter underholdt pigerne med nogle sange og deres valgsprog, og så blev der leget. Efter en halv times tid blev legen afbrudt, og præsidentinden, søster Olsson, kom med 20 åndelige »Spørgsmål og svar«. Kl. 20,25 gik alle til et veldækket bord, pyntet i lyserødt, Edda Thorsteinsson velsignede maden. Der blev serveret snitter, ost, formkage, småkager og marmelade samt urtete.

Grenspræsidenten for Søndre Gren, broder Vagn Røder, takkede præsidentinden og lærerinderne i Primary. Pigerne sang en sang til deres fædre, og Susanne Hentzen holdt en lille tale til dem.

Festen sluttede kl. 21,10 med sangen »Kan et lille barn som jeg« og bøn ved broder Svend Aage Sønderby.

Genealogisk Forening

Genealogiens nye succes-team:

Familie-organisation og PRS

Den spændende nyhed indenfor genealogien er Anetavle-Henvisningstjenesten (PRS). Denne nye tjeneste, som tilbydes af Genealogical Society til både medlemmer og ikke-medlemmer af Kirken, blev udtænkt for at stimulere samarbejdet mellem enkeltpersoner i deres eftersøgningsarbejde og opmuntre til at udveksle genealogiske oplysninger. (Se også DEN DANSKE STJERNE for april 1966, side 82).

Formålet med PRS er at bringe personer sammen, som har de samme forfædre og som udfører genealogisk efterforskningsarbejde på de samme linier. Hovedformålet med *familie-organisationer* er det samme — at sætte folk, som udfører efterforskning på de samme linier, i kontakt med hinanden.

Familieorganisationers genealogiske program har i høj grad gavn af at deltage i Anetavle-Henvisningstjenesten. Ved hjælp af denne verdensomspændende service skaber organisationerne forbindelse med andre PRS-deltagere, der efterforsker de samme familier som organisationen. Disse enkeltpersoner er ofte i besiddelse af genealogiske oplysninger, som organisationen ikke har, og kan give den nye ledetråde i efterforskningen. Desuden er henvisninger, som man har fået fra PRS, udmærkede emner for nye medlemmer til at oprette familie-organisationer.

Familie-organisationer registrerer hos PRS gennem deres egen PRS-repræsentant — en person valgt af organisationen til dette arbejde. PRS-repræsentanten kan være familie-organisationens genealog, familie-repræsentanten eller ethvert andet medlem af organisationen. Når man registrerer, får PRS-repræsentanten et PRS-nummer, der tjener som organisationens identifikationsnummer.

Organisationen registrerer kun de anetavlelinier, som organisationen er ansvarlig for ved efterforskningen. Efternavne, stednavne og tidsperioder fra anetavlen udgør registreringen. Efter registreringen er organisationen berettiget til at anmode om efterforskning i PRS-arkivet efter navne og adresser på andre PRS-deltagere, som har registreret lignende oplysninger.

Gennem PRS kan familie-organisationer måske finde ud af, at de arbejder på samme linier som andre familie-organisationer. Hvis dette sker, kan organisationerne sætte sig i forbindelse med hinanden og koordinere deres efterforskningsarbejde.

Over hele verden er folk ved at blive stadig mere interesseret i at lære mere om deres familier. Folk ønsker at vide noget om deres forfædres liv — deres beskæftigelse, hvad de udrettede, hvad deres navne var og hvor de levede. Når folk opdager deres forfædre, synes de at opdage sig selv og er bedre i stand til at definere deres egne mål og vide hvad de ønsker og venter af livet. Efterhånden som disse personer bliver kendt med genealogi og slutter sig til familie-organisationer, skaber den deraf følgende hyppigere kontakt med familiemedlemmer, både gennem personlig kontakt og gennem korrespondance, en særlig følelse af at høre til familien og en større påskønnelse af familiebånd. Ved at arbejde i familie-organisationer, bliver folk »familie-mindede« og føler at de er en del af et stort familieforetagende.

Genealogiske forskere over hele verden kæmper for at løse efterforskningsproblemer og hungrer efter hjælp fra andre familiemedlemmer, som kan dele de udgifter og den tid, der ofres på arbejdet, og dele spændingen ved det der findes. PRS virker som et »vod« — ved at samle forskere til familie-organisationer. Organisationerne følger dette op ved at slutte sig til disse forskerne og koordinere deres aktiviteter med organisationens.

Begyndergenealogen bør finde ud af, om der eksisterer familie-organisationer for de familielinier, han har i sinde at efterforske, før det virkelige efterforskningsarbejde påbegyndes. Hvis der eksisterer familieorganisationer, og de udfører efterforskning på bestemte områder af hans anetavle, kan begynderen henvises til disse områder, hvor han kan gøre bedst nytte med den tid og det talent han har at tilbyde.

Samarbejde ved genealogisk efterforskning gennem familie-organisationen er et af de bedste midler til at udvide og prøve anetavler og samle slægthistorie. Familie-organisationen fremmer efterforskningssamarbejdet blandt enkeltpersoner, der forsker på de samme familielinier, giver lejlighed til at specialisere sig ved efterforskningen, samler tid og pengemidler, formidler den bedste brug af midlerne, og nærer kammeratskab og forståelse blandt sine medlemmer.

Hvis en enkeltperson opdager, at der for en bestemt familie ikke findes nogen familie-organisation, som han kan slutte sig til, bør han tage initiativet til at samle medlemmerne af familien med henblik på at danne en familie-organisation.

1. *Påbegynd et adressekartotek.* Det første skridt bør være at samle et kartotek over adresser på familiens medlemmer — tanter, onkler, fætre, kusiner, etc. Adressebøger, lister for julekort, telefonbogen, etc., er gode kilder at starte med.

2. *Gå på besøg.* Så mange som muligt af de slægtninge,

hvis navne findes på den foreløbige adresseliste, bør kontaktes personligt. Under disse besøg bør formålet med organisationen diskuteres, og planer begynde at tage form.

3. *Skriv breve.* Korrespondance bør indledes med dem, som ikke kan besøges personligt. I hvert enkelt tilfælde bør de slægtninge man skriver til, anmodes om at give navne og adresser på andre personer, som eventuelt vil være interesseret i familie-organisationen. På denne måde vil kartoteket over navne og adresser på alle fremtidige medlemmer af familie-organisationen stadig vokse.

4. *Arrangér et møde.* Et møde bør afholdes for at vælge eller udnævne funktionærer og organisere officielt. Dette kan ganske logisk gøres i forbindelse med en familie-komsammen. Den mest effektive metode vil dog være at sammenkalde de familiemedlemmer, som har vist den største begejstring for organisationen, til et møde. Mødet bør bekendtgøres tilstrækkeligt godt, så enhver som er interesseret har mulighed for at overvære det. Hvis det ikke er muligt at arrangere en familie-komsammen eller et særligt møde, kan organiseringen foretages pr. korrespondance.

I 1966 opmuntres Kirkens medlemmer til at slutte sig til familie-organisationer og aktivt støtte deres efterforskningsprogrammer. Hvor der ikke findes nogen familie-organisation, opmuntres familierne til at organisere sig. Familie-organisationer og enkeltpersoner opmuntres til at deltage i Anetavle-Henvisningstjenesten. Den succes, der ligger skjult i disse to genealogiske redskaber — familie-organisationen og PRS — er ubegrænset. Ved at arbejde sammen vil verdens familie-organisationer og PRS åbne nye udsigter for genealogisk efterforskningsarbejde, efterhånden som forskere over hele kloden kommer i kontakt med hinanden og udveksler hvad de finder. Med støtte af præstedømmet over hele Kirken vil disse programmer være endnu et kæmpeskridt mod familieophøjelse for Guds børn.

BEMÆRK: Yderligere oplysninger om PRS og familie-organisationer findes i lektieheftet GENEALOGI I VIRKSOMHED, 6. kapitel. Lektieheftet bruges for tiden i G.U.F. og koster kr. 4,00.

(Fra *Improvement Era,* februar 1966).

STORE ANETAVLER

Vi har nu på lager
Anetavler til 9 generationer

Prisen er kr. 2,50 pr. stk., og de kan bestilles ved indsendelse af beløbet på *postanvisning* til *Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Priorvej 12, København F.* Husk på talonen at skrive hvad der ønskes. Kirkens sædvanlige girokonto bedes venligst *ikke* benyttet til bestilling af disse anetavler.

Det rette sted for det rette formål -

af *Richard L. Evans*

Vi talte for nogen tid siden om livets højdepunkter, om den kendsgerning, at vi ikke med rimelighed kan forvente bestandigt voksende spænding og spændende begivenheder eller underholdning, og at meget af livet er simpel rutine, dannet af dag ud og dag ind at udføre de ting, som må gøres, og at det blot at være i live og levende er spændende i sig selv. Der er en anden fase ved dette emne, man må tage i betragtning: Studerende bliver sommetider borte fra deres klasser med den undskyldning, at det er kedeligt, eller at det er »det samme oldnordiske« hver dag. På en måde passer det måske, men repetition er en del af undervisningsprocessen, og selv om der måske ikke altid kommer en ny og levende og udfordrende del af emnet frem, sker der noget i klasseværelset. Selv når en tekst tilsyneladende dækker det samme emne, er lærerens synspunkt, klassens reaktion, spørgsmålene, diskussionen, bare det at være med i atmosfæren, hvor der er en sammensætning af indstilling og oplysning, og hvor emnet regelmæssigt bliver gennemgået, af stor vigtighed. Og den, som således bliver udsat for det, modtager noget, som der ikke findes nogen virkelig erstatning for, selv om der ikke er en ny og forbløffende idé i hver time. På samme måde er der nogle, som siger, at de ikke går i kirke, fordi det er gentagelser, fordi prædikenerne er de samme, fordi de kan få så meget mere andre steder, ved at læse eller tænke eller være udendørs. Atter må det indrømmes, at store øjeblikke, store tanker, nye begreber, livets højdepunkter ikke altid og ikke allevegne er iøjnefaldende. Men der er en ånd, en påvirkning af holdning og atmosfære ved særlige steder, som har særlige formål, og vi har tendens til at lade os påvirke af det, der er omkring os. Vi tager fra vore omgivelser, og det er godt at være, hvor der findes konstruktive og opløftende ting. Når vi er på de rette steder med de rette formål, vil de rette ting højst sandsynligt blive resultatet. Så for dem, som siger, jeg vil ikke gå til et eller andet ønskværdigt sted eller en eller anden begivenhed, fordi det vil blive det samme som tidligere, er svaret, at meget af det måske vil være det, men noget af det kan have særlig betydning, og i hvert fald er det, hvis vi er, hvor vi bør være, når vi bør være der, en stor betryggelse og af stor betydning. »Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt«, og bør være dér, hvor disse ting sandsynligvis findes.

(Fra *Tempelpladsen,* 15. august 1965)

Tak!

For den dejlige fest, de mange lykønskninger, de smukke blomster og de yndige gaver, vi fik til vort sølvbryllup, til alle, som på en eller anden måde glædede os, sender vi vor hjerteligste tak. Det var en vidunderlig oplevelse for søster Sorenson og mig.

Vi elsker jer allesammen og siger endnu engang TAK!

Præsident R. Earl Sorenson og søster Ingrid Sorenson.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Søndre Gren:

Bertha Hansine Marie Vielsted, Torstensvej 2 C, 70 år den 12. maj.

Horsens:

Ingrid Katrine Olesen, 75 år den 18. maj.

København Nordre Gren:

Agnes Fransiska Røder, Frederiksborgvej 151, 75 år den 22. maj.

København Centrum Gren:

Karen Oda Christensen, Guldborgvej 15, 70 år den 26. maj.

Vejle:

Ellen Elisabeth Nielsen, 70 år den 31. maj.

Skive:

Maren Jensen Damgaard, 65 år den 31. maj.

Rettelse:

I september 1965 skrev vi, at broder Carl Christian Christiansen Winther var afgået ved døden. Det rigtige navn er imidlertid *Carl Christoffer Christiansen Winther,* og vi beder venligst om undskyldning for fejlen.

Hilsen fra Island:

Søster *Jónina Palsson* og hendes to sønner, *Ørn og Falk Kinsky,* sender fra deres hjem i Reykjavik de hjerteligste hilsener til alle søskende i Kirken, som endnu kan huske dem.

Ved en fejltagelse skrev vi i januar nummeret, at søster Palsson den 11. januar fyldte 70 år. Søster Palsson er imidlertid først født i *1899* og fyldte derfor kun 67 år. Undskyld!

VELSIGNELSER:

Esbjerg: 6. marts:

Karl Blohms og Ulla Lissie Ahlquist Blohms datter, *Dorte Blohm,* velsignet af sin fader.

Olfert Pedersens og Lillian Jensen Pedersens datter, *Tove Betina Pedersen,* velsignet af broder Arne Pedersen.

København Søndre Gren: 6. marts:

Steven Lange Williams' og Inge Olsen Williams' datter, *Ann Williams,* velsignet af ældste David Racker.

Aarhus: 6. marts:

Tonny Broe Nielsens to døtre, *Elisabeth Broe Andersen* og *Charlotte Illum Andersen,* begge velsignet af broder Orla Rode Nielsen.

Central Sjælland: 4. december 1965:

Kaj Nyvangs og Elin Jytte Klarskov Jørgensen Nyvangs datter, *Helena Nyvang,* velsignet af broder Ib Hansen.

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse ved:**
Amager: 19. marts:		
Mette Marianne Gulberg Rusdal Brock	Ældste Kurt Larsen	Ældste Kurt Larsen
5. marts:		
Lilly Andersen Jensen	Ældste Gert Sommer Jensen	Ældste Kurt Larsen
København Søndre Gren: 5. marts:		
Ellen Jørgensen	Broder Theodor Jørgensen	Broder Svend Aage Sønderby
Anette Røder	Broder Vagn Røder	Broder Vagn Røder
13. marts:		
Thorkild Thorst	Ældste Steven Harris	Ældste Terry Booras
Birthe Løbger Thorst	Ældste Terry Williams	Ældste Steven Harris
København Centrum Gren: 5. marts:		
Maj-Britt Irene Eliasen	Broder Flemming Eliasen	Broder Flemming Eliasen
Odense: 5. marts:		
Thora Charla Maria Larsen	Ældste Russell Mouritsen	Ældste Marshall Poulsen
København Nordre Gren: 26. marts:		
Hans Arne Tvilsted	Ældste Alan Roger Hall	Ældste John Lowe

Ordinationer:	**Til:**	**Ordineret af:**
Aalborg: 7. marts:		
Preben Klitgaard	Præst	Broder Leif Klitgaard
Rønne: 6. marts:		
Jens Oluf Lundgren	Lærer	Ældste George V. Peterson
Herning: 20. marts:		
Lars Dudal Madsen	Lærer	Broder Thomas Hyldgård
Benny Christensen	Lærer	Broder Henry M. Olsen
Aarhus: 20. marts:		
Jan Brandt Nyland Fugl	Diakon	Broder Orla Rode Nielsen
København Søndre Gren: 13. marts:		
Povl Reiner Hansen	Diakon	Broder Vagn Røder

Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
18. marts		
Paul Jackson	Charlottenlund	Søborg
Steven Woodbury	Næstved	Gentofte
Richard Carlquist	Viborg	Roskilde
Peter Svendsen	Søborg	Fredericia
Steven Stucki	Middelfart	Odense
Terrell Van Orden	Slagelse	Svendborg
Ralph Rasmussen	Gentofte	Viborg
Harry J. Larsen	Middelfart	Århus
1. april		
Kurt Larsen	Amager	Odense
Donald Dunford	Tåstrup	Amager
David E. Nielsen	Frederiksberg	København
Paul Thuesen	København	Frederiksberg
Brent Sorenson	Skive	Frederiksberg
Daryl Sondrup	Holbæk	Charlottenlund
John Lowe	Charlottenlund	Odense
Joseph W. Roberts	Aarhus	Aalborg
Paul Madsen	Aarhus	Nørresundby
Paul L. Reese	Aalborg	Frederikshavn
Russell Mouritsen	Odense	Aalborg
Martin Hill	Haderslev	Århus

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

15. marts:

Alan Roger Hall fra El Verano, California, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

James Brill Adams fra Grandview, Idaho, beskikket til at arbejde i Valby.

Michael John Horspool fra Hacienda Heights, California, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Dennis Rulon Fairbourn fra Salina, Utah, beskikket til at arbejde i Næstved.

Curt D. Christensen fra Boise, Idaho, beskikket til at arbejde i Slagelse.

29. marts:

Richard B. Bell fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Skive.

Jerold D. Bryars fra Rupert, Idaho, beskikket til at arbejde i Aarhus.

John Pack fra John Day, Oregon, beskikket til at arbejde i Holbæk.

Michael Pope fra Logan, Utah, beskiket til at arbejde i Haderslev.

Sterling Parker fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Tåstrup.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. april:

William Lynn Hopkins fra Tetonia, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

Orville Larsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

Leonard L. Rustad fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Leslie T. Hintze fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Stephen G. Poulson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

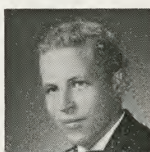

Norman C. Seibold (ank. 1. marts).

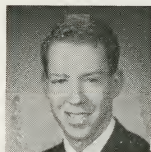

Alan R. Hall

James B. Adams

Michael J. Horspool

Dennis R. Fairbourn

Curt D. Christensen

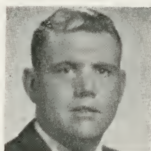

Richard B. Bell

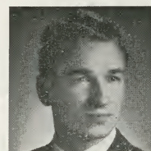

Jerold D. Bryars

John Pack

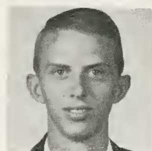

Michael Pope

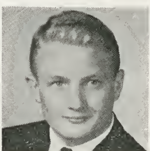

Sterling Parker

William L. Hopkins

Orville Larsen

Leonard L. Rustad

Leslie T. Hintze

Stephen G. Poulson

Indbundne eksemplarer af DEN DANSKE STJERNE

De indbundne eksemplarer af STJERNEN er nu kommet fra bogbinderen. De abonnenter, som har sendt bladet til indbinding, og som endnu ikke har betalt for indbindingen, bedes indsende beløbet, kr. 20.00 pr. bind, hvorefter bogen skal blive sendt.

Vi har ladet indbinde nogle ekstra eksemplarer af STJERNEN for 1963, 1964 og 1965. De koster kr. 45.00 pr. årgang, og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Bøgerne fås med indbinding i farverne rød, blå, sort, grøn eller brun. Husk ved bestilling at anføre hvilken farve, der ønskes.